

МАРГО МАКИНТОШ РЕЙНОЛД

Превод от английски: Даниела Байчева, 1993

chitanka.info

I

Следобедното слънце разпръскваше топлите си лъчи върху плажа на Луми Айлънд. Планината в средата на острова се издигаше над околната местност като гигантски гръб на кит. Със своята пищна зеленина Луми Айлънд изглеждаше като оазис посред океана. Слънцето се беше спуснало вече на запад и се готвеше да потъне в Пасифика зад Сан Хуан Айлънд.

Освен Ким Пъркинс, в този късен следобеден час на плажа бяха останали само още няколко любители на слънцето. Една майка с двете си синчета търсеше мидени черупки в мокрия пясък близо до края на скалите, а един мъж стоеше самотен на пясъчния нанос, който водата все още не беше заляла. Мъжът стоеше неподвижно, зареял поглед над морската шир.

Ким спря за момент поглед на стройното му атлетично тяло. Защо ли я заинтересува толкова? Тя хвана малката лопатка по-здраво и я заби в мекия пясък. При вида на мидите в ямката, която веднага се напълни с вода, се усмихна и си представи една вкусна вечеря, предусещайки удоволствието от нея.

Чайки прелитаха над бляскащата водна повърхност и кацаха по ниските скали, които скоро щяха да бъдат покрити отново от прилива.

Ким се изправи и се протегна. Беше висока и стройна, с тънък кръст и приятно заоблен ханш. Навътре в морето бе закотвена ветроходната ѝ яхта „Монрейл“. Как само я обичаше! Единствено двете ѝ дъщери и професията ѝ на лекар имаха за нея по-голямо значение.

Близначките сега бяха на дванадесет години. Да отгледа две момиченца сама, никак не ѝ беше лесно, но с помощта на Ана Маккензи, нейната икономка, досега не бе имала проблеми.

Докато Ким гледаше към яхтата, смехът на двете момчета, прозвучал съвсем наблизко, я откъсна от мислите ѝ. Тя отново хвана лопатката, но забеляза, че кошницата, в която събираше мидите, бе вече почти пълна.

Няколко крачки по-нататък отново опита късмета си. В този миг един вик я накара да подскочи.

В първия момент Ким помисли, че е от две чайки, които се биеха, но след това чу втори вик, и този път можа да определи посоката му. Обърна се и видя до скалите майката на момчетата да маха отчаяно.

Ким захвърли лопатката и се втурна нататък. Едновременно с нея до мястото достигна и непознатият. Заедно се изкачиха по острите камъни и се добраха до жената, която стоеше, хлипайки, до единия от синовете си. Изглежда той бе паднал при катеренето и сега лежеше зашеметен върху камънака.

Непознатият се наведе, за да вдигне момчето, но Ким го задържа.

— Не го пипайте! Не бива да го местим, преди да се установи със сигурност, че няма вътрешни увреждания. Аз съм лекарка — обърна се тя към майката.

Жената я гледаше, изпълнена със страх.

— Сигурно не е чак толкова лошо — добави Ким и с уверени движения започна прегледа.

Най-напред провери пулса, след това постави малката си ръка на челото му.

— Господине — помоли тя непознатия, който все още стоеше коленичил до нея — ще бъдете ли така добър да намокрите ризата си във водата и да ми я донесете?

Мъжът слезе към прилива.

Когато се върна, Ким напръска леко лицето на момчето и избърса челото му с мократа риза. Никой не проговори, чуваше се само приглушеното хлипане на майката. Момчето бавно отвори очи, изпъшка и се опита да се изправи.

— Моля те, остани там — нареди му Ким спокойно и внимателно го задържа легнал.

В очите на момчето се появи страх при вида на непознатата жена, наведена над него.

Ким продължи да го преглежда, като му говореше успокоително. Попита къде го боли и помоли да раздвижи внимателно ръцете, краката и главата си.

— Как се чувстваш? Лошо ли ти е?

— Не, съвсем не — отговори момчето.

Ким се усмихна и се обърна към непознатия.

— Сега можете да го вдигнете.

Той кимна и се наведе, при което ръцете им леко се докоснаха. Почти без усилие вдигна момчето и стройното му тяло се изпъна.

— Хей — забеляза мъжът усмихнато, — това, което напипвам, да не би да са мускули? Много са добри за твоята възраст.

Хлапето се ухили и погледна към Ким, която вървеше до тях по пътека. Мислите ѝ се въртяха около нараняванията, които малкият все пак можеше да е получил, без тя да е могла да ги установи. Трябваше да се погрижи да бъде закаран в болницата и да му бъде направена рентгенова снимка.

В края на големия паркинг мъжът внимателно остави момчето на тревата и Ким още веднъж прегледа ръцете и краката му.

Майката протегна двете си ръце.

— Благодаря, много благодаря. Толкова се радвам, че вие бяхте тук точно в нужния момент.

После се обърна към непознатия.

— Благодаря ви много. Съвсем не знам какво щях да правя без вас двамата.

Ким погледна още веднъж очите на момчето и посъветва жената веднага да го закара в болницата.

Мъжът помогна да настанят детето в колата и после двамата с Ким се загледаха след синята лимузина, която бързо се отдалечаваше по крайбрежната улица.

— Много добре се справихте — отбеляза с уважение непознатият. — Какъв лекар сте? Явно чудесно се разбирате с децата.

— Ортопед-хирург съм — отговори Ким и отметна дългите си кестеняви коси.

Колкото по-дълго гледаше този мъж, все повече ѝ се струваше, че някъде го бе срещала.

— Красота и дух — чу го да казва. — Чудесна комбинация.

Ким не отговори, а само му благодари с приятелска усмивка.

„Тя наистина е красавица“ — мислеше си непознатият, докато скрито я оглеждаше. И все пак не можеше да преодолее неприязънта си към жените, правещи кариера, макар тя да бе така атрактивна с дългите си крака, тънка талия и хубави гърди.

Беше срещал достатъчно жени като нея във Вашингтон, където пребиваваше в качеството си на сенатор от Монтана. Но можеше ли

наистина да я сравнява с тях? Нещо в тази хубава лекарка му се струваше различно в сравнение с другите, които познаваше. Въпреки това бе по-добре и спрямо нея да бъде нащрек.

След доста дълго мълчание той подаде ръка на Ким.

— Приятелите ми ме наричат Рейнолд.

В гласа му неочаквано тя долови респектиращия тон, който досега не бе усетила. Поколеба се за миг, после пое дланта му.

— Бих искал да ви предложа едно питие — продължи с усмивка той, — но за съжаление не познавам този остров и не знам къде наблизо има ресторант. Дойдох с наета лодка от Кап Санти — обясни, като не пускаше ръката ѝ.

— Благодаря, но мисля, че е време да се върна на моята яхта — отговори тя. — Приливът... По дяволите! — изруга Ким, сещайки се, че водата може да достигне кошницата и погледна към скалите.

— Хайде... Ако побързаме... — прозвуча гласът на непознатия.

Те побягнаха заедно нататък, изкатериха се и достигнаха кошницата точно в момента, когато водата заплашваше вече да я отнесе. Ръцете им се докоснаха и за миг погледите им се срещнаха, после Ким избухна в смях.

— Наистина спасихме кошницата, но погледнете си само панталоните! Мокър сте до коленете.

Той се погледна и също се засмя.

— Имате право! А защо още стоим във водата?

— Уместен въпрос — отвърна Ким.

— След вас, мадам. — Той направи театрално дълбок поклон и я последва назад към сухия пясък. Там се наведе и си нави крачолите до коленете.

Ким го наблюдаваше мълчаливо. В присъствието на този мъж се чувстваше странно несигурна.

— Бих могъл да запаля огън, ако искате — предложи той.

Ким поклати глава.

— Не, благодаря, наистина трябва да се върна на яхтата.

— Да не би да искате да кажете, че плавате съвсем сама с нея?

В гласа му прозвуча съмнение.

Лицето на Ким се помрачи. Защо мъжете непрекъснато отказваха да признаят на жените всякакви умения? Тя често бе чувала този въпрос, но никога зададен от жени.

— Разбира се, че сама я управлявам — отговори малко по-остро, отколкото възнамеряваше. — И то от години.

Той я погледна учудено.

— Лекарка и умела ветроходка, събрани в една личност. Е...

Ето отново този надменен, ироничен тон, който Ким така мразеше.

— Значи мислите, че жените не бива сами да плават с яхта?

— Сигурен съм, че това също е една от областите, които жените оспорват на нас, мъжете.

— Това не ви харесва, така ли? — попита тя.

— Не, не искам да кажа това. Всеки ден се срещам с много интелигентни, пълни с енергия хора, някои от тях дори са жени. Впечатлен съм. Каква е дължината на яхтата?

— Около десет метра. — Ким посегна към кошницата и се изправи. — Благодаря, че ми помогнахте да спася вечерята си — каза тя и се обърна. Колебливо погледна още веднъж към него. — И затова, че ми помогнахте за момчето.

След това бързо тръгна към мостчето, където бе привързана лодката ѝ.

През цялото време усещаше, че той гледа след нея. Слънцето вече бе изчезнало зад хоризонта и бе обагрило морето в преливащи се цветове.

Ким сложи кошницата в лодката, отвърза я и я изтика във водата. Тъкмо искаше да скочи вътре, когато изведнъж видя Рейнолд до себе си.

— Позволете ми да придържам лодката — помоли той и посегна към борда.

— Рейнолд, скоро ще стане тъмно — поколеба се Ким. — Надявам се, че имате сигнални светлини на вашата лодка, иначе е твърде опасно да се плава с нея в открито море.

— Не се тревожете, доктор...

Чак сега Ким осъзна, че изобщо не му бе казала името си.

— О, извинете. Ким Пъркинс.

— Значи доктор Ким Пъркинс? Наистина няма нужда да се безпокоите. Преодолявал съм и по-трудни неща, повярвайте ми.

Отново този поглед под гъстите вежди, който караше Ким да се чувства толкова несигурна.

— Освен това съвсем не е необходимо още тази вечер да се отправям в морето. И без това никой не ме чака вкъщи. Може би просто ще остана тук — свикнал съм на сандвичи с фъстъчено масло и даже ако ги ям тук, на плажа, за вечеря, ще се чувствам като у дома.

— Не, няма да позволя това — възрази Ким. — Не бих могла да се насладя спокойно на моите миди. Елате с мен на яхтата. Уловът ще стигне и за двама.

Непознатият се усмихна.

— Какво ви кара да ме каните? Състрадание или чувство на вина за мокрите ми панталони?

— Какво значение има това? — попита Ким. — Доколкото виждам, няма изгледи да ви бъде направено по-добро предложение.

Гърленият му смях бе единственият звук в спускащия се здрач. Когато той спомена сандвичите с масло, Ким реши, че сигурно е ерген. Дори и така да беше — какво я засягаше?

— Щом приемате нещата така, бих бил глупак, ако не приема поканата — каза той, качи се в лодката и хвана греблата.

— Няма нужда — протестира Ким.

— Приемете го като благодарност за вечерята — отвърна той и потопи веслата във водата.

Ким обгърна коленете си с ръце и леко потрепери, защото вятърът се бе усилил.

— Съжалявам — обади се мъжът, — но освен мократа си риза не мога да ви предложа нищо друго.

— Ей сега ще стигнем.

Гласът ѝ прозвуча несигурно, защото изведнъж ѝ стана ясно какво всъщност правеше. Би трябвало да е полудяла, за да вземе със себе си на яхтата един напълно непознат.

Преди да може да обмисли това, вече бяха стегнали до „Монрейл“.

Ким посегна към корабното въже, което висеше от борда и привърза лодката.

Със сръчно движение се покатери през релинга, а непознатият я последва.

— Трябва да облечете нещо топло — каза той.

— И вие също.

Тя се отправи към кабината. Той тръгна след нея и изчака, докато запали лампата. Мека светлина заля малкото помещение и му придаде уют.

Ким бръкна в шкафа и извади син моряшки пуловер.

— Ще ви бъде доста малък, но за съжаление изборът не е много богат.

После отиде в предната кабина и затвори вратата след себе си.

Рейнолд съблече мократа си риза и пробва пуловера. Той наистина беше малко тесничък, но все мак така бе по-добре, отколкото допира на мокрия плат до тялото му.

Огледа се и с удивление установи колко уютно бе подредена малката кабина. От двете страни имаше тапицирани пейки, които през нощта можеха да бъдат разпънати и да служат за легла. Преди Ким да затвори вратата, той бе видял в предната част също такива пейки, разположени под ъгъл.

Рейнолд издърпа надолу твърде късите ръкави на пуловера и се запита как ли изглежда. После се засмя. Държеше се като ученик, който иска да направи впечатление на някое момиче. Ким беше много хубава жена и освен това — явно изключително интелигентна. Не можеше да отрече, че му харесва.

Няколко минути по-късно вратата се отвори. Тя влезе, облечена в сив вълнен панталон и бял пуловер. Дългата ѝ коса беше вдигната.

За миг, когато погледите им се срещнаха, Рейнолд почувства как помежду им сякаш премина искра.

— Мога ли да ви помогна? — попита той.

— Тук е твърде тясно за двама, но можете да седнете на пейката и да изчистите мидите. Надявам се, че знаете как. В хладилника има бяло вино, „Шабли“, мисля, което исках да пия с мидите.

Когато тенджерата беше вече на печката, Рейнолд ѝ подаде чаша вино и тя седна на пейката срещу него.

— Все още не съм ви питала с какво се занимавате, Рейнолд. На почивка ли сте тук?

Той кимна.

— Да, карам отпуската си тук, на островите. Утре ще се присъединя към група по спортен риболов. Чух, че по тези места може да се улови чудесна съомга.

— Но вие съвсем не приличате на рибар — засмя се Ким.

— Това трябва да е заради пуловера — засмя се и той и пак придърпа ръкавите надолу. — Не бих могъл да се дегизирам по-добре, за да скрия истинската си самоличност.

— Не, не е това — поклати глава Ким. — Преди, на плажа, ми се стори, че ви познавам отнякъде. Но вероятно така ми се е сторило. Откъде сте, Рейнолд? И каква всъщност е фамилията ви?

— Позволете ми да ви се представя. — Той стана и леко се поклони. — Рейнолд Бърнс, сенатор от Монтана.

Когато отново вдигна глава, Ким го гледаше с широко отворени очи.

— Знаех си, че ви познавам. Сега ми е ясно и откъде. Вие въведохте новия закон за болниците. Снимката ви често се появяваше във вестниците.

От всички мъже на света точно този ли трябваше да срещне?

— Значи вие сте човекът, който взриви цялата американска общественост? — продължи тя. — Защо ли не ви познах веднага? Знаете за кой закон говоря, нали, сенаторе?

Гласът на Ким звучеше все по-ядосано. Колко често си бе пожелавала да може да пипне този мъж за яката!

— Законът, който принуждава лекарите да изписват пациентите, независимо дали здравословното им състояние позволява или не, само защото определеното време е изтекло — щом не заплащат от собствения си джоб.

— Този закон е в сила повече от една година.

— Този факт обаче все още не го прави по-добър, сенаторе. И ако искате да знаете, аз лично не мога да го приема. Не ми казвайте, че не сте получил безброй оплаквания от лекари, пациенти и близките им, които всекидневно се сблъскват с безсмислието на този закон.

— Докторе, мога да си представя много добре, че вие, от гледна точка на лекаря, виждате нещата по друг начин, но помислете: медалът има винаги две страни.

— Това би трябвало да го кажете на себе си, сенатор Бърнс. Аз не смятам, че сте загубил време да мислите за втората страна.

— Напротив, тъкмо обратното, доктор Пъркинс. Участвах в обсъждания, които често продължаваха повече от дванадесет, дори четиринадесет часа. И така седмица след седмица. Не се говореше за нищо друго, освен за този закон. Към това прибавете изказванията в

Конгреса, където най-способните умове на нацията взеха отношение по въпроса, между тях и някои от вашата професия. Мога само да се удивлявам, доктор Пъркинс, откъде черпите вашата информация. От някое медицинско списание може би?

— Не е нужно да ставате саркастичен, г-н Бърнс. Моите сведения се базират на личния опит, единственият сигурен източник в този случай. Нима не знаете, че хиляди болни и умиращи трябва да напуснат болниците, само защото правителството е констатирало, че лекари и болници поглъщат твърде много пари?

— Трябва да погледнете нещата и от другата им страна — каза той. — Повярвайте ми, ние не действахме лекомислено, а след като проведохме безброй проучвания, трябваше просто да поставим някаква граница. Болниците ставаха все по-скъпи и ние установихме, че в много случаи пациентите са се задържали там ненужно дълго.

От тенджерата на печката заизлиза пара, която изпълни малката кабина.

Ким намали температурата и махна капака.

— Мидите са готови — каза тя без всякакво въодушевление. — По-добре би било да приключим този разговор.

Тя вече копнееше да може да се наслаждава на почивката си на спокойствие, без този мъж, който развали удоволствието ѝ от приятно прекараните дни.

— Като лекар би трябвало да знаете, че спорът по време на ядене вреди на стомаха. Хайде, нека изпием по още една чаша вино и да поговорим спокойно. Може би все пак ще намерим някакъв компромис и ядът ви ще мине.

— Аз съм спокойна — подскочи Ким. Как изобщо беше възможно да вижда в този мъж най-върлия си противник и въпреки това да го намира толкова привлекателен?

— Взех тази толкова закъсняла отпуска, за да си почина от проблемите, които вие създадохте.

— Окей, тогава пийнете още една глътка вино и да поговорим за нещо друго. Съгласна ли сте? Мидите ухаят превъзходно и трябва да призная, че съм ужасно гладен.

Безнадеждно беше да се бори срещу този мъж. Ким реши да не позволява да развалят почивката ѝ, нито той, нито законът му.

Изсипа мидите в една купа, постави я на масата и седна отново срещу него. Топяха бял хляб в соса, вземаха си миди от купата и отпиваха от виното. Коленете им се докосваха под тясната маса и колкото и да се мъчеше да се отдръпне от Рейнолд, това просто не й се отдаваше.

„Няма да продължи дълго — утешаваше се тя, — ще си замине и ще ме остави да се наслаждавам на спокойствие на отпуската си.“

Рейнолд напълни пак чашите. Яхтата се поклащаше леко и Ким се заслуша в надигания се вятър. Като вдигна глава отново, срещна погледа му и за момент двамата се гледаха мълчаливо.

— Все още не мога да повярвам, че жена като вас кръстосва съвсем сама сред тези прекрасни острови — каза Рейнолд. — Не сте ли скрила все пак някой съпруг в един от тези шкафове?

Ким се засмя.

— Не, нито тук, на яхтата, нито вкъщи. Но имам две дванадесетгодишни дъщери.

Вятърът разклащаше „Монрейл“ така силно, че чиниите започнаха да се плъзгат по масата. Ким бързо ги прибра в малката мивка.

— Вятърът се засилва. По-добре би било да се погрижите за безопасното си връщане на брега.

Рейнолд стана и се приближи до нея. В този момент яхтата се наклони силно и Ким политна срещу него. Той я обгърна с ръце и за миг те бяха така близо един до друг, че тя можеше да усети как бие сърцето му.

Ким не се опита да се отдръпне. Почувства как в нея се надига един дълго потискан копнеж, срещу който бе безпомощна, докато се намираше в прегръдката му.

Внезапно Рейнолд наведе глава и я целуна. Ким знаеше, че няма сили да го отблъсне, но изведнъж той се отдръпна и я задържа с протегнати ръце на разстояние от себе си.

— Не трябва и двамата да се излагаме на вятъра навън — каза той и гласът му прозвуча дрезгаво. — Ще взема лодката, а утре сутринта ще поръчам да я докарат обратно до яхтата.

Той напусна кабината, преди Ким да успее да отговори нещо.

II

Беше довольна, че той си отиде, защото в негово присъствие се чувстваше безпомощна и несигурна.

Беше се научила да избягва такива мъже, които, влизайки в живота ѝ, незабавно искаха да поемат командването и дори настояваха тя да изостави работата си и да си остане само домакиня и майка.

„Мъж като Рейнолд Бърнс има нужда не от съпруга, а от икономка“ — измърмори на себе си, докато се взираше в светлината на лампата и слушаше как отвън вълните се разбиват в борда.

Беше изминала почти година, откакто се бе разделила с Рон. Тогава бе взела съвсем спонтанно решението и не бе могла дори да му обясни защо не иска да го вижда повече.

Тя стана с въздишка, съблече се, пхна се в нощницата и се намести удобно в големия спален чувал в предната кабина.

На сутринта крясъците на чайките и шумът на вълните я изтръгнаха от съня. Докато се обличаше, си спомни за момента, когато се намираше в прегръдките на Рейнолд... Слава богу, че не се случи нещо повече. Изведнъж се сети за спасителната лодка.

Качи се на палубата. Лодката си беше на мястото, здраво привързана за яхтата. Синият пуловер бе сложен на пейката, сгънат, както си му е редът. А под него се подаваше бележка. Ким прибра пуловера и разгъна бележката. Сенаторът ѝ благодареше за вечерята и интересния разговор и ѝ пожелаваше приятно прекарване на отпуска.

Отпусна ръце и се загледа към Оркъс Айлънд. Защо ли мислите ѝ постоянно се въртяха около този мъж? И защо споменът за него не бе така неприятен, както се опитваше да си втълпи? Смачка ядосано листчето и го хвърли в морето.

Ким бе спала дълго. Слънцето се бе издигнало вече високо, а вятърът бе достатъчно силен, за да я откара до Фишерманс Бей, от другата страна на Лопес, преди да се свечери.

Бързо се върна в кабината, подреди всичко и се облече. Нямаше търпение най-после да вдигне платна.

След като прибра котвата и яхтата пое правилния курс, Ким си облече едно плетено яке.

Можеше да различи дори Уприхт Хед при това ясно време. Ако вятърът се задържеше така, след няколко часа би могла да е отминала носа на Лопес Айлънд и да навлиза в пристанището на Фишерманс Бей, където искаше да прекара нощта.

Но когато достигна Лопес Айлънд, вятърът се обърна и Ким трябваше три пъти да сменя посоката, за да може да влезе в тесния канал, водещ към Фишерманс Бей.

Отдясно и отляво на канала в пясъка играеха деца, които ѝ помахаха усмихнати. Ким им отвърна и съблече якето си. Вятърът бе останал зад гърба ѝ и сега слънцето топлеше приятно.

Отдалече видя пристанището, където безброй закотвени лодки се полюшваха леко. Ким вдигна капака, под който се намираше двигателят, и натисна копчето. С изненада установи, че нищо не става. Опита отново, но резултатът бе същият. Добре, че още не беше прибрала платната. Изтича и прибра предното платно, преди да се върне до румпела. С облекчение установи, че главното платно се е издуло добре, така че щеше да достигне без затруднение до мястото, където искаше да закотви яхтата.

Внезапно прозвуча весел смях и Ким обърна глава. Голяма яхта, с множество млади хора на борда, се приближаваше към нея. Бързо завъртя руля, за да ѝ остави достатъчно място. Точно до входа на канала голяма табела напомняше на моряците да намаляват скоростта, но явно капитанът зад нея нямаше намерение да се придържа към това указание.

Сега Ким беше близо до скалите, но докато платната ѝ бяха издути, не я заплашваше опасност. Другата яхта се приближаваше, без да намалява скоростта. Ким хвана по-здраво румпела, но в този момент чуждата яхта вече бе точно до нея и вдигнатите от нея вълни с пълна сила връхлетяха върху много по-малката „Монрейл“. Платната се отпуснаха и тя се приближи опасно до скалите.

Ким скочи, грабна пръта и с всички сили го подпря в скалите, за да не позволи на „Монрейл“ да се блъсне в тях. С края на окото си мярна хората по плажа и на кея, които се опитваха да ѝ дават съвети.

Но тя не им обърна внимание. Влагайки всичките си сили и умения, успя да задържи яхтата.

Щом силата на вълните, предизвикани от другата яхта намалня, тя захвърли пръта и побърза да отиде отпред, за да прибере главното платно.

„Монрейл“ отново се приближи към скалите, но този път Ким можеше да се надява само на късмета си. И наистина — вятърът изду отпуснатото платно. Тя грабна въжето, завърза го и хвана руля, за да върне отново яхтата към фарватера^[1] и да я вкара в пристанището.

Сенатор Рейнолд Бърнс се намираше сред зрителите на пристана. Бе наблюдавал маневрите с притаен дъх и сега изпитваше известно чувство на гордост, слушайки как хората наоколо коментират с одобрение това майсторско изпълнение. Да, той наистина се гордееше, че познава тази толкова способна жена и се питаше как ли щеше да реагира, ако го видеше тук.

Не беше убягнало от вниманието му, че тя не беше безразлична към него. Реакцията ѝ, когато я бе задържал за миг в обятията си, беше съвсем недвусмислена. Въпреки това трябваше да бъде внимателен. Нещо го предупреждаваше да бъде нащрек с тази жена.

Може би беше прекалено предпазлив с всичко, което можеше да има отношение към доброто му име. Като политик Рейнолд Бърнс бе виждал достатъчно често какво става с кариерата на други неженени мъже, които в неподходящо време се бяха появявали с неподходяща жена. Такова нещо не биваше да му се случи.

Въпреки това установи, че крачките му стават все по-бързи, колкото повече приближаваше яхтата на Ким.

Не беше наясно с чувствата си към тази жена, знаеше само, че трябва да я види отново.

Ким внимателно прецени скоростта и разстоянието до пристана. Изчака още малко и отвърза шкота^[2].

Платното се отпусна и след няколко секунди се свлече в подножието на мачтата.

След това хвърли въжето към брега, където Рейнолд сръчно го хвана и завърза.

Беше успяла. Стоеше усмихната на палубата и се радваше на поздравленията на зрителите. После погледите им се срещнаха и на Рейнолд му се стори, че усмивката ѝ бе станала още по-лъчезарна.

Ким скочи на брега, благодари на хората наоколо и подаде ръка на Рейнолд.

— Каква изненада! Съвсем не мислех, че ще ви видя отново. Трябва да сте тръгнал доста рано тази сутрин.

— Налагаше се да стана рано, за да не изпусна групата си.

Ким се озърна.

— Не — засмя се той, — другите не са тук. Седят горе в ресторанта и сигурно ме чакат. Слязох тук, за да погледам залеза и да остана насаме с мислите си.

— А аз май ви попречих с малката си маневра? — попита тя засмяно.

— Прекъсването беше приятно. Бе толкова интересно да ви наблюдавам. Радвам се, че нищо не ви се случи.

Ким го погледна в очите и й се стори, че той като че ли иска да я изпита, иска да разбере какво е усетила при кратката им прегръдка и целувката предната вечер.

— Благодаря, Рейнолд — тихо отвърна тя. — С това почти поправихте поведението си от снощи.

— От това бих могъл да заключа, че сте размишлявала върху разговора ни.

— Разбира се, че мислих по това.

— Но какво да направя, за да забравите случилото се поне през останалата част от почивката си? — попита той.

— Ами например бихте могъл да направите нещо, за да отмените закона.

Той стоеше съвсем близо пред нея и тя усети аромата на лосиона му за бръснене. Не бе в състояние да потисне желанието да усети ръцете му около тялото си. Какво ставаше с нея? Много добре знаеше, че сенатор Бърнс не беше мъжът, който би й подхождал. Въпреки това не можеше да устои на излъчването му.

— Вижте, Ким, това, което правя в Сената, трябва да помага на хората. Вие сте интелигентна жена, защо не можете да погледнете закона от деловата му страна? По отношение средствата за болниците правителството нямаше никакъв друг избор, освен да приеме този закон.

— Но един пациент, който още не е оздравял или може би никога няма да бъде отново здрав, не може да види нещата по този начин —

отговори Ким.

— Скоро ще стане тъмно. Как мислите, дали не бихме могли да вечеряме заедно и да продължим нашия разговор? Дълга ви една вечеря.

— Значи смятате, че едно добро ядене и няколко чаши вино ще ме направят по-миролюбива, така ли?

В нея отново се бе надигнал гневът, който я обхващаше винаги, когато се заговореше на тази тема, още повече, когато я обсъждаше с автора на закона. От друга страна, една вечеря щеше да ѝ се отрази добре, а и мисълта да прекара една вечер с него бе не по-малко примамлива.

— Добре — съгласи се най-сетне. — Но трябва да се преоблека. Трябва ми само минута.

Рейнолд се засмя.

— Ще сте първата жена, която може да свърши това за една минута. Ще дойда след четвърт час и тогава ще видим дали правилно сте преценила времето.

Ким наблюдаваше как той се отдалечава по кея към голямата лодка под наем, закотвена накрая.

После се върна на яхтата, прегледа отново въжетата и слезе в кабината да се изкъпе. Докато се бършеше се запита, какво всъщност очакваше от Рейнолд Бърнс. Интересуваше я само като мъж, или искаше просто да го убеди в безчовечността на неговия закон?

Все още потънала в мисли по този въпрос, тя взе един чорапогащник и го обу. И както често се случваше през последните седмици, откакто Трейси и Мегън, нейните дъщери, ѝ бяха подарили пръстен за деня на майката, остороръбият камък се закачи в тънката материя и направи в нея голяма дупка.

Близначките бяха спестявали от джобните си пари, за да могат да ѝ подарят този пръстен и тя трябваше да им се закълне, че никога няма да го сваля от пръста си. Дори и сега Ким спази това обещание. Извади нов чифт от опаковката и обърна камъка навътре, преди да обуе чорапите.

[1] Фартватер — дълбок и безопасен плавателен път, обикновено обозначен с ориентири. — Бел.ред. ↑

[\[2\]](#) Шкот (хол.) — въже за отпускане на корабните платна. — Бел.ред. [↑](#)

III

Ким стоеше в кабината пред малкото огледало и четкаше косата си. После сложи малко гланц на устните си. С течение на годините беше научила, че с напредване на възрастта е по-добре гримът да е по-малко, отколкото твърде много.

Обу бели панталони и облече бял кашмирен пуловер. Когато погледът ѝ попадна на пейката, си спомни отново за предишната вечер, когато сенатор Бърнс бе седял тук и после я бе прегърнал.

Едно почукване на вратата я накара да трепне.

— Мога ли да се кача на борда? — извика Рейнолд Бърнс.

Тя отвори и каза усмихнато:

— Вече сте на борда. Искате ли да влезете в кабината, за да изпиете чаша вино преди вечерята?

— Ако сте готова, предпочитам вие да се качите на палубата. Залезът е фантастичен!

Ким се качи горе. Той се обърна с гръб към нея и залязващото слънце обгърна стройната му фигура в мека трепкаща светлина.

— Имате право — каза тихо Ким. — Никъде другаде по света слънчевият залез не е така живописен, както тук, на Сан Хуан.

Рейнолд ѝ помогна да слезе на брега.

— Елате, нека седнем в тревата горе над пристанището. Оттам гледката е най-хубава.

Хвана я за ръка и заедно се затичаха като деца, които не искат да пропуснат нещо особено хубаво.

Когато стигнаха полянката, Рейнолд постла якето си и седна до нея. Ким виждаше отстрани рязко изрязания му профил, тесния нос и гъстите вежди. Все още не можеше да разбере защо точно този мъж я привличаше така силно. Човек, който в действителност трябваше да ѝ бъде противен заради всички неприятности, които ѝ бе причинил.

След известно време Ким наруши мълчанието. Беше щастлива, че гласът ѝ не издаде какви мисли се въртяха в главата ѝ.

— Не споменахте ли нещо за вечеря? Умирам от глад.

— И аз — съгласи се той, скочи и ѝ подаде ръка.

При допира на пръстите му тя потръпна. Какво ставаше с нея? Държеше се съвсем като глупаво девойче! „На тридесет и три съм“ — мислеше Ким и се питаше дали е нормално да се държи така на тази възраст.

Когато после вървеше към ресторанта до Рейнолд и раменете им се докосваха леко, този въпрос изведнъж спря да я занимава. Мислеше за дългите самотни години, които бе преживяла и чувстваше, че копнежът по него бе станал почти непреодолим.

По това време ресторантът беше почти празен и те намериха маса край прозореца, точно до камината.

— Повечето любители на морето предпочитат да останат да се хранят на яхтите си — каза Ким и се огледа. — И аз често правя така. В уединените заливчета е много по-спокойно и тихо, отколкото в пристанищата.

— Често ли пътувате така самотно? — вдигна учудено вежди той.

— Само когато ми се иска да остана насаме с мислите си и да се откъсна от всичко. Дъщерите ми сега са на дванадесет, а на тази възраст децата се нуждаят от много внимание и любов. Наистина имам икономка, но въпреки това трябва много точно да разпределям времето си. Ветроходството, така да се каже, е моята награда.

— Трябва да сте щастлива, че имате семейство. Сигурен съм, че това ви дава много сила.

— Не съм чела нищо за личния ви живот във вестниците — каза Ким, като изведнъж ѝ се прииска да научи нещо повече за този човек. — Женен ли сте? Имате ли деца?

— Бях женен някога, но то беше много отдавна. Съпругата ми почина. Нямахме деца.

В очите му тя долови сянка от тъга и ѝ стана мъчно за него. Беше обичал, но любимата му бе умряла. Колко ли ужасно трябва да е било за него!

— Съжалявам — отвърна спонтанно и с много съчувствие.

Рейнолд поклати глава едва забележимо.

— Това е минало — каза тихо. — Дори когато сега мисля за нея, не изпитвам болка, а само благодарност. Така е с всички нас: не забравяме никого, ако е оказал благотворно влияние върху живота ни.

— Или ако е навредил — допълни Ким и веднага ѝ стана неудобно зарази тази забележка. Не беше в стила ѝ да насочва разговорите към себе си. Изобщо не знаеше защо изрече това.

— Съжалявам — каза тя. — Съвсем не исках да споменавам този въпрос.

— Изглежда сте имала подобно преживяване?

— Не е толкова важно — опита се да се измъкне Ким.

— Не е нужно да ми разказвате, ако не искате.

— Изминаха повече от дванадесет години — отвърна тя. — По онова време бях бременна с близначките. Баща им никога не се е грижил за тях.

— Трябва да ви е било доста трудно.

— Човек може много, когато му се налага — срещна погледа му Ким.

Рейнолд видя решителността в очите ѝ и усети силата, която извираше от нея. Беше впечатлен от тази жена, която сама бе изградила живота си и този на дъщерите си. Гледаше я усмихнато, почти нежно.

Сервитьорката дойде и прие поръчката им. Ким се извини за момент и стана. Трябваше за малко да остане сама, за да подреди мислите си. Бе усетила как се изчервява под погледа му.

В умивалнята се напписа с вода и после влезе в една от кабините, за да оправи чорапите си. В този момент две млади жени влязоха със смях в преддверието. Сигурно мислеха, че са сами.

— Кога мислиш, че ще сме там? — обади се едната.

— Все ми е едно. Важното е да се забавляваме. Ще пристигнем навреме и после... Буум!

Те се изсмяха силно.

— Може би, тогава най-после тези надути репортери ще ни обърнат внимание. До гуша ми дойде! Как може да не приемат сериозно нашия протест срещу атомното оръжие! Предната седмица дори не сметнаха за необходимо да се появят в Бангор...

— Ще ги накараме най-сетне да ни изслушат. Няма да имат друг избор.

— Жалко, че ще трябва да разрушим хубавите им местенца на плажа с нашите гърмежи! — изкискаха се, а едното момиче допълни още нещо, което Ким не можа да разбере, но ѝ стана напълно ясно за

какво ставаше дума — бомба! Говореха за удобни кътчета на плажа — но къде ли точно бяха те?

Тя бързо излезе. Преди да се затвори вратата, успя да зърне отстрани лицето на едно от момичетата. Беше една от девойките на яхтата, с която едва не се бе сблъскала.

— Какво ви е? Толкова сте бледа! — посрещна я Рейнолд.

— Току-що чух много странен разговор — отговори Ким и му разказа всичко.

Той замислено вдигна вежди.

— Имате право, би могло наистина да стане опасно.

— На този остров би трябвало да има някакъв шериф, не мислите ли?

Рейнолд стана.

— Останете тук и изпийте глътка вино, за да се успокоите. Ще видя какво мога да направя.

Когато се върна, лицето му беше смръщено.

— Явно полицията тук не взема нещата на сериозно. Изслушаха ме, но нищо повече.

— Какво можем да направим?

Той вдигна рамене.

— Страхувам се, че не много. Най-малкото не оттук. Казаха наистина, че ще информират другите острови, но не личеше да са обезпокоени.

Той се пресегна през масата и погали ръката ѝ.

— Направихме всичко, което можехме.

— Не мога да си представя какво са намислили, Рейнолд. Може би искат да взривят бомбата някъде на тези острови. Вероятно са с яхтата на някой от родителите си и се чувстват силни — поклати глава Ким. — В днешно време има много млади хора, които искат да привлекат вниманието на близките си и преди всичко на пресата. Според мен те дори не протестират истински, а само искат да са в центъра на вниманието. Може би скучаят и така им идват глупави идеи. Трябва да бъдат спрени, докато не е станало късно.

— Опитайте се да не мислите повече за това, Ким. В момента не можем да направим нищо повече.

— Имате право. Но не мога с лека ръка да отмина такова нещо. Може би гледам на нещата твърде песимистично.

— Дори и така да е, за мен това не е толкова важно. Намирам, че сте една хубава, интелигентна и много енергична жена.

Червенината отново плъзна по бузите на Ким. Тя се засмя малко пресилено.

— Не е чудно, че медиите ви хвалят до небето, никога не ви липсва подходящ отговор.

— Мисля, че пресата по-скоро би ме разпънала на кръст, ако можеше. Но докато съм дори и с една стъпка пред тях, това не ме безпокои.

— Говорите така, сякаш не се разбирате много добре с журналистите.

— Напротив, с някои от тях дори много добре, но повечето журналисти се интересуват само от пикантни истории. Съвсем не ги е грижа какво биха могли да предизвикат. Ако някой от тях, например, ме види с хубава жена на този уединен остров, утре би се появила една раздута и изопачена история, на която ние двамата бихме могли само да се изсмеем. Въпреки това една такава новина може да навреди на кариерата ми. Хората вярват на всичко, което поместват вестниците. Жалко.

Ким го погледна изненадано. Внезапно се сети за дъщерите си. През всичките тези години се беше старала да ги държи настрана и да не ги наранява с факта, че са извънбрачно родени. Но какво щеше да стане, ако изникнеше някой репортер и опишеше нещо подобно във вестника си? Известният политик на вечеря в ресторант с една лекарка! Хората от пресата щяха да започнат да се ровят в миналото ѝ и нямаше да се поколебаят да разгласят всичко. Посегна нервно към чашата си и отпи голяма глътка.

— Всъщност как успяхте да запазите в тайна личния си живот? — попита го тя.

— Не отговарях на въпроси и живях много затворено.

— Искате да кажете, че в живота ви няма нищо интимно? — попита Ким и добави бързо: — Извинявайте, не исках да бъда любопитна.

— Няма нищо. — Рейнолд се засмя. — Ще бъда безпощаден и при удобен случай ще ви задам същия въпрос. Но ще ви отговоря — не, няма никой, който да означава нещо по-специално за мен. Пресата знае това донякъде и се ограничава само в рамките на работата ми.

— Едва ли ви е лесно, особено когато предстоят избори.

— Да, а тези избори ще бъдат особено трудни за мен. Съперникът ми е от богато семейство, което има извънредно голямо влияние.

Ким го наблюдаваше внимателно.

— Питам се какво ли е отношението му към новия закон?

— Този човек е още толкова млад и неопитен, че вероятно дори не би изслушал аргументите ви — отговори Рейнолд.

Повика сервитьорката и поръча още вино, после се приведе над масата и погледна Ким в очите.

— Мисля, че достатъчно говорихме на тази тема, не намирате ли?

На Ким ѝ беше трудно да издържи погледа му.

— Окей — каза тя накрая. — Нека се занимаем с по-важни неща. Какво ще поръчаме за вечеря?

Рейнолд предпочете съомга със сос, а Ким избра пържени стриди. Докато се хранеха, тя му разказваше за близначките.

— Невинаги ми беше лесно сама да се грижа за тях, но резултатът напълно си заслужава усилията. Ние често сме заедно и сме много привързани една към друга.

Рейнолд се усмихна, задавайки ѝ въпроса, който тя преди малко му бе поставила:

— Има ли в живота ви някой по-специален?

— Само дъщерите ми, никакъв мъж, ако това имате предвид.

— Знаете, че точно това питам — отговори той, гледайки я прямо.

След това двамата решиха да пият кафе и продължиха да разговарят. Ким отдавна не се бе чувствала толкова добре. Искаше ѝ се да научи всичко за него и да го опознае по-добре.

След като плати сметката, Рейнолд ѝ помогна да стане.

— Ще ви изпратя до яхтата. — Хвана я под ръка и я поведе навън.

Хладният нощен въздух накара Ким да потръпне. Топлина, която толкова дълго ѝ бе липсвала, я изпълни, когато Рейнолд я прегърна през раменете и я притегли по-близо до себе си.

Тесният сърп на луната се открояваше на нощното небе и вятърът носеше към сушата дъх на море, който Ким толкова обичаше.

При всяка крачка усещаше до себе си силното му мъжко тяло и се питаше дали виното бе причина за обърканите ѝ мисли.

Когато наближиха „Монрейл“, той забави крачка. Ким му подаде ръка.

— Благодаря за прекрасната вечер.

— Тя ми достави не по-малко удоволствие, отколкото на вас. — Гласът му беше изпълнен с нежност.

— Утре тръгвате с вашата група, нали? Желая ви добър улов.

— Аз ще ловя съомга, а вие ще потеглите на лов за млади атентатори.

— Най-малкото ще се отбия в следващото пристанище и отново ще предупредя полицията.

— Доволен съм, че поне мъничко можах да ви помогна за спасяването на света — добави той, смеейки се.

Ким поде закачливия му тон.

— Помислете добре, не бива да се изпречвате на пътя на жена с толкова важна мисия.

Рейнолд хвана ръката ѝ. Съвсем бавно и без да сваля поглед от нея, я притегли към себе си. Тя сложи ръце на раменете му, сякаш беше нещо естествено, и облегна глава на широките гърди.

— Още от първия миг ми се искаше да мога да те държа така — прошепна той в ухото ѝ.

Ким го погали нежно с пръсти по тила. После вдигна глава и го погледна в очите под мътната светлина на пристанищните фенери. Вълните се плискаха леко в малките и големи лодки, вързани на пристана. Погледът му бе за нея повече от признание. Бавно, като че искаше да се наслади на всяка секунда, се наведе и докосна с устни нейната уста. Отначало леко, после все по-настойчиво и страстно.

Ким разтвори устни и отвърна на целувката му. В главата ѝ всичко се въртеше, но сега знаеше, че не виното бе виновно за това. Близостта на този мъж събуждаше в нея отдавна забравени чувства.

Не усещаше усилването на вятъра, който рошеше косите ѝ. Но някъде съвсем наблизко измяука котка и Ким се стресна уплашено.

Рейнолд обхвана с ръце тънката ѝ талия.

— Трябва да привържем яхтата по-добре — каза той с одрезгавял глас.

Ким се откъсна от него с усилие и се качи на палубата. Хвърли въжето и Рейнолд го хвана, показвайки неочаквана сръчност за човек, неопитен във ветроходството.

Изведнъж силен порив на вятъра тласна яхтата към стената на кея и Ким загуби равновесие. Падна върху дъските и извика леко.

С един скок Рейнолд се намери до нея. Капка кръв бе избила от малка рана на показалеца ѝ.

— Най-добре ще е да идем в кабината и да превържем раната.

Рейнолд внимателно я придружи по стъпалата до долу и се огледа.

— Аптечката е отпред, в кабината — каза тя. — Но наистина няма нужда, Рейнолд. Кървенето със сигурност ще спре скоро.

— Независимо от всичко ще превържем пръста — настоя Рейнолд и донесе аптечката. — Дори и само от психологична гледна точка.

Той я накара да седне на пейката.

— Повярвай ми, Ким, крайно време е да позволиш на някого да се погрижи за теб.

Докато Рейнолд превързваше пръста ѝ, керосиновата лампа премигваше, а вятърът тласкаше корабчето насам-натам.

— Не е ли по-добре да се включиш към електрозахранването на пристанището?

— Не, не е нужно. Ще изгася лампата и веднага ще си легна — поклати глава Ким.

— Накъде ще се отправиш утре?

— Все още не знам.

Доколкото си спомняше, едно от момичетата спомена името Сан Хуан. Но мисълта за младежите, които може би пътуваха нанякъде с бомба на борда, изчезна, когато Рейнолд положи ръце на раменете ѝ.

— Щастлив съм, че се срещнахме — каза тихо той.

Ким вдигна глава.

Тогава той седна до нея на пейката и я привлече към себе си. Устните им се сляха в дълга целувка. Ким пхна ръце под якето му и го прегърна. Дланите ѝ милваха тялото му и тя изстена, когато Рейнолд отдръпна за миг лице от нейното.

Погледите им се срещнаха и като по таен знак започнаха да се събличат един друг. Кожата ѝ, приятно загоряла от слънцето, блестеше под меката светлина на лампата.

Ким не можеше да се насити на мускулестото му тяло. Продължаваше да го гали, докато той не свали и последната дреха от нея.

Рейнолд я притисна отново до себе си, а ръката му нежно се плъзгаше по бедрата, по плоския корем, стигна до гърдите ѝ. Розовите им зърна набъбнаха от желанието и се втвърдиха под пръстите му.

Тя се притисна до топлото му тяло, без да може да потисне обхваналата я страст. Ръцете ѝ милваха раменете му, устата ѝ не преставаше да шепне името му.

Рейнолд я привлече под себе си и зажаднелите им за любов тела се сляха в неудържим порив.

Трепкащата светлина на лампата проникваше през притворените ѝ клепащи, сякаш пъстри точки танцуваха в тъмнината. Тя усети дългоочаквания миг на освобождението и нещо избухна в нея като искрящ фойерверк.

Тялото на Рейнолд се движеше все по-бързо и по-бързо, докато и той, стенойки, изпита върховната наслада.

Дълго лежаха мълчаливо един до друг. Ким слушаше шума на вълните отвън и шепота на вятъра, който леко поклащаше яхтата.

— Прекрасна сте, доктор Ким Пъркинс — чу го да казва тихо.

Обърна глава и го погледна усмихнато.

— Връщам ви комплимента, сенатор Бърнс.

— Само не го казвай толкова високо — отвърна той. — Пресата не бива дори да подозира това.

Избухнаха в смях, който Рейнолд прекъсна с целувка. По-късно Ким не можеше да си спомни колко дълго останаха да лежат сгушени на тясната пейка, преди сънят да затвори очите ѝ.

Когато отново се събуди, слънцето вече надничаше в малката кабина.

Рейнолд, усетил размърдването ѝ, още по-плътно я обгърна с ръце. Тя се намести по-удобно и потърка галовно лице в неговото.

Усетила отново събуденото му желание, тя замилва с ръце любимото тяло. Пръстите ѝ се спуснаха бавно надолу към набъбналия му пенис. Той леко простена и това я изпълни с неочаквано чувство на

триумф. Твърде отдавна не бе изпитвала онова усещане на собствената си женственост, както в прегръдките на Рейнолд. Искаше й се и тя да го накара да изпита огромното удовлетворение, което той й бе дал.

Този път се любиха по-бавно и по-нежно, отколкото вечерта.

После Ким остана под завивката, която Рейнолд грижливо метна върху нея, а той самият стана и се зае да приготви закуската.

— Тази сутрин ще дойде механикът, за да поправи двигателя — каза Ким и се прозя скрито.

— Имаме достатъчно време. Сигурно е някъде около пет часа.

Ким хвърли поглед към ръчния си часовник и подскочи стреснато.

— Рейнолд, приближава осем! Дано не си изпуснал кораба си.

— По дяволите! Лодката трябваше да ме вземе в осем! Ще пътувам за Оркъс Айлънд, където ще държа реч в „Ротари“-клуб.

Той трескаво грабна нещата си, спря на вратата и погледна към Ким.

— Надявам се, че не ми се сърдиш.

Тя поклати глава засмяна.

— Не, Рейнолд, разбирам те напълно. Освен това и аз трябва да побързам, ако не искам да посрещна механика гола.

— Но аз искам да те видя отново. Как мога да се свържа с теб?

— Всеки ден по обед и следобед в шест включвам на двадесети канал, за да могат да се свържат с мен от дома, в случай на нужда. Това е единствената възможност да се чуем.

IV

Този ден небето бе облачно и само от време на време слънцето успяваше за малко да надзърне иззад облаците. Вятърът издуваше платната на „Монрейл“, носът ѝ пореше синьо-зелената вода на канала Сан Хуан по посока на Фрайди Харбър.

Ким не си беше определяла предварително маршрут за тази отпуска, смяташе да се остави да я насочват вятърът и приливът. Но мисълта за младите хора, които искаха да причинят смърт и разрушения на един от островите, не излизаше от главата ѝ и тя реши да информира хората от митницата на Сан Хуан.

Студен бриз появяваше над яхтата и по тъмната вода се гонеха разпенени бели гребени. Ким погледна часовника си. Беше станало обяд. Реша да изчака, докато влезе в пристанището и тогава да хапне нещо. Не беше слагала зальк в устата си, откакто тази сутрин Рейнолд си тръгна.

Оттогава почти непрекъснато мислеше за него, за нежността му и за прекрасната нощ, която бяха прекарвали заедно. И сега, стиснала румпела и подложила лице на поривите на вятъра, дори не усещаше студа. Чувстваше се така, сякаш все още бе в топлата прегръдка на Рейнолд. Но какво щеше да стане по-нататък? Той бе известен политик, следен постоянно от зоркото око на обществеността. Ако хората от пресата научеха за двете ѝ извънбрачни деца, той щеше да се отдръпне от нея, за да не провали кариерата си, а и дъщерите ѝ щяха да пострадат. Ала всички тези трудности не можеха да заглушат копнежа ѝ по него и да я накарат да спре да се надява отново да го види.

Когато наближи Фрайди Харбър, Ким нямаше повече време да мисли за това. Пяна обля лицето ѝ, докато прибираще предното платно и сръчно се насочваше към кея. Малко преди да пусне котва, свали главното платно и хвърли на един млад мъж на дока въжетото, с което той завърза яхтата.

— Колко време ще останете тук? — попита я младежът.

— Не знам още, може би до утре.

— Тук можете да останете до четири часа, но ако искате да стоите и през нощта, ще трябва да ви посоча друго място.

Ким слезе долу и се преоблече. След няколко минути се отправи към митницата в сини панталони, пуловер и шапка върху дългите коси. Тъкмо се канеше да влезе в канцеларията, когато изведнъж чу зад себе си един твърде познат глас да вика името ѝ.

Тя видя Рейнолд да идва към нея и сърцето ѝ заби по-бързо.

— Съвсем не очаквах да те видя тук — рече, когато той, позапъхтян, спря пред нея.

— Бяхме на Оркъс Айлънд, където държах речта си. След това се опитах да се свържа с теб по радиостанцията, но за съжаление не успях.

Ким се плесна по челото.

— Боже мой! Съвсем забравих да включа радиостанцията. Съжалявам, Рейнолд.

— Искан да ти кажа, че тръгваме за Фрайди Харбър и да те питам дали не можем да се срещнем тук. Един от групата искаше непременно да посети острова и затова отложихме риболова с един ден.

Рейнолд се засмя.

— Мисля, че гласувах два пъти.

Ким отвърна на усмивката му.

— Окей, в такъв случай можеш веднага да влезеш с мен в митницата. Искан да разкажа на служителите за онези младежи.

— Обещавах ли, че след това ще вечеряме заедно?

Едва сега Ким се сети, че не беше яла нищо след закуската.

— С удоволствие — отговори тя. — В митницата ще се забавя само няколко минути.

След като разказа всичко на служителя, Ким не можеше да се освободи от чувството, че той едва ли възприема историята сериозно. Явно съвсем незаинтересован, заяви, че ще проучат случая, но без конкретни сведения не биха могли да се намесят. Ким се постара да опише точно младежите и яхтата.

Беше започнало леко да ръми, когато двамата с Рейнолд излязоха от митническата служба и тръгнаха из градчето. Намериха малък снекбар, седнаха на маса до прозореца и поръчаха бира и хамбургери.

— Знаете ли, сенаторе, че още не сте изслушал моето становище по закона? — попита Ким закачливо, след като келнерката прие поръчката.

Рейнолд се облегна назад, скръсти ръце и каза:

— Окей, давайте. Винаги съм готов да изслушам проблемите на гражданите.

— Това влиза в задълженията ви, сенаторе...

— Хубава госпожо, наричайте ме Рейнолд, така звучи по-приятелски.

Ким все още се усмихваше, но по лицето и пробягна сянка на загриженост.

Харесваше ѝ лекия свободен тон на разговора, но въпросът беше твърде важен за нея, за да се шегува.

— Рейнолд, правителството ни върза ръцете, като определи за всяко заболяване максимални разходи, които не бива да превишаваме. Това означава, че пациентът, в зависимост от болестта си, може да остане в болница само определен брой дни, ако не може да заплати останалото от собствения си джоб. Само че много хора нямат възможност за това, трябва да ги изпишем, дори и все още да не са оздравели. Можеш ли да си представиш какво би могло да последва?

— Ти знаеш не по-зле от мен защо правителството се намеси — отговори той също толкова сериозно. — Лекарите все по-често предписваха продължително лечение, извършваха все повече изследвания, а пациентите се задържаха все по-дълго в болниците и така увеличаваха разходите — своите и тези на болниците.

— Но, Рейнолд, не можеш да упрекваш нас, лекарите, за това. Не би ли искал ти да получаваш най-добрите грижи, ако се разболееш?

— Изобщо не става въпрос за това.

— Напротив, точно за това става дума. Всички, които гласуваха за този закон, изобщо не помислиха за пациентите, които нямат възможност сами да си доплатят.

— Има още нещо, за което би трябвало да помислиш — продължи Рейнолд. — И това всъщност е едно признание за твоята професия. Благодарение на по-доброто медицинско обслужване днес хората достигат все по-дълбока старост, остават по-дълго здрави, но когато се разболеят, това трае по-дълго и струва все по-скъпо в сравнение с преди.

— Но какво очакваш от нас, лекарите? Да оставяме хората да умират, когато достигнат определена възраст? Трябва ли да им казваме, че вече са твърде стари, че няма повече да им даваме лекарства! — Ким ядосано отметна, косите си назад, а очите ѝ мяхаха искри.

Рейнолд поклати глава.

— Не мислиш ли, че преувеличаваш?

— Сега ми е ясна позицията ти, сенаторе. А аз си въобразявах, че наистина ще ме изслушаш, или най-малкото ще проявиш разбиране.

— А ти? Готова ли си да се съгласиш с моите аргументи?

Ким пое дълбоко въздух и кимна.

— Добре, имаш право. Тогава опитай се да ме убедиш в обратното.

— Знам, че правителството съвсем не ви улесни с този закон — съгласи се Рейнолд. — Когато един пациент остане в болницата по-дълго от определеното време, вие трябва да се обосновате пред комисията. Повярвай ми, Ким, съвсем ясно виждам проблемите ви.

Ким въздъхна облекчено. Наистина твърде остро се бе нахвърлила срещу него.

— Но при всичкото си съчувствие не можем да отменим факта, че много лекари се възползват и печелят от пациентите си.

Ким наведе очи.

— Знам, че има и такива случаи — отговори колебливо, — но това за съжаление се среща и при други професии. Въпреки това обичам работата си и всеки ден се убеждавам, че този закон поставя лекарите в конфликт със съвестта им и довежда безброй пациенти до ръба на отчаянието.

Тя отново се ядоса. Изведнъж ѝ се прииска да е сама на яхтата си.

— Трябва да се върна на пристанището и да закотвя яхтата на друго място.

— Но няма да избягаш, нали? Едва започнахме да обсъждаме нашите проблеми.

— Не виждам основание да остана по-дълго.

— Мислех, ме ще вечеряме заедно — рече Рейнолд. — Тогава бихме имали повече време да поговорим за всичко това.

Ким се въртеше неспокойно на мястото си.

— Нищо няма да излезе от нашата връзка — каза тя тихо, без да го поглежда. — Ние сме просто от различни светове.

Все още гледаше надолу и прокарваше пръст по ръба на полупълната халба с бира.

Рейнолд я наблюдаваше внимателно. Тази жена бе завладяла мислите и чувствата му, както никоя друга досега. Представи си самотния си живот и внезапно се запита дали кариерата му си струваше тази висока цена. Посегна към ръката ѝ и я стисна здраво.

— Не искам да се разделяме така — каза тихо. — Ким, не мога да ти кажа какво изпитвам в момента, но знам със сигурност, че в никакъв случай не искам да те загубя.

Тя издърпа ръката си, вдигна глава и го погледна.

— Когато двама души имат толкова малко общи неща като нас двамата, то за тях просто няма бъдеще — промълви тихо, като се надяваше, че Рейнолд я разбира.

Не можеше да му разкаже нищо за миналото си, за това че то би могло да разруши кариерата му, а и не желаше да поема риска да въввлече в тази история дъщерите си.

— Наистина ли мислиш, че това е толкова важно? — попита той. — Не можем ли да оставим настрана работата си и просто да се радваме един на друг?

Ким се поколеба.

— Не знам дали мога — отговори честно. — Готова съм да опитам, но искам да те предупредя, Рейнолд. Твърдо съм решена да направя всичко, за да осигуря на пациентите си грижите, от които имат нужда.

— Знам какво изпитваш — каза той сериозно. — Нека да опитаме да намерим някакво решение на този проблем, а?

Ким поклати глава в знак на съгласие и реши да премълчи другия проблем, който стоеше между тях и който би избухнал като бомба, ако пресата се докопаше до него.

V

Вървяха мълчаливо един до друг към яхтата на Ким. Рейнолд бе пъхнал ръце в джобовете си и бе вдигнал глава срещу вятъра.

— Харесва ли ти да плаваш в такова време? — попита той, когато стигнаха до кея.

— Не много, когато съм сама на борда — отговори тя. — Дори и сега, през лятото, вятърът може да стане много силен в открито море.

Рейнолд спря и я погледна.

— Не бихме ли могли заедно да излезем в морето? Няколко часа там биха ни се отразили добре.

— Докато имаме горещо кафе — защо не?

Той я хвана за ръка и заедно се затичаха към яхтата, смеейки се като палави деца.

От борда Ким викна на младия мъж, който разпределяше местата:

— Ще се върнем по-късно и ще останем тук през нощта.

Той ѝ кимна и тя се обърна към Рейнолд.

— Ще излезем от пристанището с помощта на двигателя и едва тогава ще опънем платната.

Пронизващият вятър беше силен и извънредно неприятен, когато „Монрейл“, порейки белопенестите гребени на вълните, пое курс към открито море.

Едва когато в далечината се появи Шоу Айлънд, Ким отново се обърна към Рейнолд:

— Би ли поел управлението, докато направя кафе в кабината?

— С удоволствие! — съгласи се веднага той с въодушевление.

— Окей. Трябва да държиш румпела така, че върхът да сочи постоянно Шоу Айлънд, тогава няма опасност от нищо.

Ким свари кафе, наля го в термос и заедно с няколко пакетчета кекс го занесе в кокпита^[1], където сложи чашите в поставките и се огледа.

— Така, сега можем да вдигнем платната. Трябва ха обърнеш яхтата по вятъра и след това чакай да ти дам знак. Първо ще вдигна платната на бакборда^[2].

Ким хвана въжето на предното платно, закрепил го на винча^[3] и го изтегли нагоре. После даде сигнал на Рейнолд да завърти румпела наляво. След това вдигна и главното платно и изключи двигателя.

— Добре свършена работа — каза тя и се усмихна.

— Връщам ти комплимента.

Ким отпи глътка кафе и се облегна на стената на кабината.

Плаваха в посока Търн Айленд и след като Ким му показва как се борава с платната, двамата седнаха до десния борд.

— Ти наистина си природно надарен — засмя се Ким, след като Рейнолд бе изпълнил точно указанията ѝ и държеше сигурно курса.

— Винаги съм се интересувал от ветроходство, макар че съм израсъл в планините.

След още една промяна на посоката те направиха завои покрай източната страна на Търн Айленд, за да могат след около час отново да влязат във Фрайди Харбър. Почти се беше здрачило, когато акостираха в пристанището.

— Доктор Пъркинс, за вас и за сенатор Бърнс има съобщение от митническата служба — каза младият мъж, след като завърза яхтата.

— Може би искат да ни уведомят, че младите хора са заловени — каза Рейнолд тихо. — Значи ловът ти все пак завърши успешно.

Ким засия.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се. Искам да присъствам, когато засвирят фанфарите.

— Не преувеличаваш ли? — засмя се тя.

В митническото бюро беше топло и уютно. Ким свали шапката си и разпусна дългите си коси.

— Радвам се, че се върнахте, сенаторе, доктор Пъркинс. Младите хора и яхтата им, които така добре описахте, са забелязани в Роч Харбър. Като че ли се канят да пренощуват там.

— Може ли да се разбере какво смятат да правят?

— Нямаме никакви доказателства и за съжаление не бихме могли да предприемем нищо. Но властите държат под око яхтата и пасажерите. Можете да бъдете сигурни, че нищо няма да пропуснат.

Ким и Рейнолд благодариха, стиснаха ръка на служителя и излязоха.

Чак когато стигнаха до „Монрейл“, Рейнолд сложи ръка на раменете ѝ.

— За какво мислиш?

— Не знам. Имам лошо предчувствие. Наречи го интуиция или както там се казва — във всеки случай съм сигурна, че нещо витае във въздуха.

— И смяташ, че трябва да поемеш грижата за това?

— Щом като никой не го взема на сериозно, не ми остава нищо друго. Нали чу какво каза мъжът. Ще наблюдават децата, но нищо повече.

— Децата едва ли е точното определение. Те са най-малко осемнадесет или деветнадесетгодишни.

— Така е. Достатъчно големи са, за да могат да си позволят всичко, но не са дотам зрели, за да разберат цялото значение на действията си. Не искам да мисля колко много хора могат да бъдат изложени на опасност, ако тия хлапаци наистина взривят бомба.

— И какво искаш да направиш?

— Ще отплавам към Роч и ще се опитам да разбера какво са намислили.

— Сега ли? В това лошо време? — ужасено попита Рейнолд.

— Защо не? И друг път съм излизала в морето при такъв вятър. Смятам да не ползвам платната. С двигателя няма да ми отнеме повече от два часа.

— Ще дойда с теб — каза Рейнолд твърдо и допълни, като видя удивлението ѝ. — Тоест, ако ме вземеш!

— С удоволствие, но какво ще стане с риболова и групата ти?

— Едва ли ще им липсвам и освен това мога да ги настигна и по-късно.

— Не е необходимо да идваш, Рейнолд. Знаеш това, нали? От самото начало ми се струва, че не вярваш много в моята теория.

— Това сега няма значение. Искам да съм с теб, ако ти потрябвам или възникнат затруднения.

— Смяташ ли, че може да се случи нещо?

— Всичко е възможно.

— Що се отнася и до твоя закон ли?

Рейнолд не отговори. Усмивка играеше в ъглите на устните му и Ким трябваше да се пребори с желанието си да се наведе и да го целуне... Отдавна не се бе чувствала толкова жизнена и заредена с енергия, както сега в присъствието на този мъж.

— Окей — каза тя, — тогава нека да тръгваме.

— Само ще си донеса багажа и ще предупредя групата — отвърна Рейнолд.

— Ще се срещнем на „Монрейл“.

Ким се качи на борда, завърза платната така, че да може при нужда бързо да ги използва и подготви всичко за отплаване. Изведнъж се сети, че още не бяха яли. Отвори две консерви с месо, лук и картофи, изсипа ги в тенджерата и я постави на газовия котлон. Наряза чер хляб, подреди приборите и сложи на масата чаши за вино.

— Какво мирише така вкусно? — попита Рейнолд, качвайки се на палубата. — Както някога в кухнята на майка ми.

Ким смутено му обясни готварската си хитрост.

— Не го вземай присърце — каза Рейнолд със смях. — Дори и най-добрите готвачи използват понякога консерви.

Той пое румпела, докато Ким отвърза въжетата и после отново скочи на борда. „Монрейл“ пое курс към канала на Сан Хуан.

— Вечерта отдавна се беше спуснала, когато двамата седнаха да опитат гювеча с месо и да се насладят на доброто вино. С помощта на вятъра, който духаше в гърба им, стигнаха за по-малко от час до входа на канала, откъдето завиха покрай северния край на острова.

Ким се беше изправила до Рейнолд и докато той държеше румпела, тя следеше компаса и изчисляваше курса по картата.

Неочаквано той обви с ръка рамената ѝ и тя се притисна към него. Две дълги нощи бяха изминали, откакто се бяха любили. Ким жадуваше близостта му и когато устните му докоснаха нейните, затвори очи и забрави компаса. Изгубила управление, яхтата се разлюля силно. Ким скочи бързо, изтича отпред и се наведе през носа. Извика уплашено. Само на няколко метра пред яхтата в тъмното можеха да се видят опасните скали. Искаше да извика нещо на Рейнолд, но вятърът беше насрещен и нямаше да я чуе. Обхваната от паника, тя хукна обратно и му помогна да изведе яхтата в последния момент от опасната зона.

— Господи, бяхме на косъм! — каза Ким и въздъхна дълбоко, докато двамата с Рейнолд, всеки от своята страна на кокпита, наблюдаваше морската повърхност на слабата светлина на „Монрейл“.

Погледите им се срещнаха и той изведнъж започна да се смее. Напрежението бе отминало.

— Мисля, че ще е по-добре аз да извърша маневрите в пристанището — подкачи я той. — Не ми изглеждаш в много добра форма.

— Точно ти ли го казваш! — поде тона му Ким. — За малко да разбиеш корабчето ми в скалите.

— Заслугата е твоя в случая, или се лъжа? — попита той. — Освен това днес станах почти перфектен ветроходец.

— Не се заблуждавай, Рейнолд. Управляването на „Монрейл“ съвсем не е толкова просто, както може би си мислиш.

— Благодаря ти за доверието.

— Това няма нищо общо с доверието, в края на краищата не играем с гумено пате във ваната.

— Окей, капитане. Ти си шефът.

Ким се засмя.

— Добре, че това поне ти е ясно.

Вече се виждаха крайбрежните светлини.

— Това там горе ресторант ли е? — попита Рейнолд.

— Да не би още да си гладен?

— Една лека вечеря няма да ни навреди. Мисля, че имаме нужда от горещо и силно кафе след стреса.

Когато влязоха в пристанището, Ким пое румпела.

Наведе се и изключи двигателя. Рейнолд скочи на брега, върза въжето и се върна на борда.

— Хайде да идем да изпием по едно кафе.

И те тръгнаха, хванати за ръце.

[1] Кокпит — пилотска кабина. — Бел.ред. ↑

[2] Бакборд — предната лява страна на кораб. — Бел.ред. ↑

[3] Винч — приспособление за направляване на въжетата по мачтите. — Бел.ред. ↑

VI

Ким и Рейнолд седяха в полупразното заведение на хълма на пристанището и отпиваха от горещото кафе, когато изведнъж от една маса в отсрещния ъгъл долетя силен смях.

Ким се обърна... и се вцепени! Там седяха младите хора, които търсеха.

— Рейнолд, виж само!

Той също бе забелязал малката група.

— Трябва да изчакаме, докато си тръгнат и да ги последваме. Не ги гледай така явно — предупреди я той. — Държа четиримата под око.

Ким го погледна замислено.

— Рейнолд, все още можеш да се оттеглиш, помисли добре. Все пак си в отпуската и искаше да си починеш от напрегнатата предизборна кампания.

— А при тебе как е? Не мога да си представя, че обикновено прекарваш отпуската си в преследване на младежи, които искат да вдигнат нещо във въздуха.

— Не, разбира се, че не. Но този път просто не може другояче. Имам непреодолимото чувство, че съм права.

Рейнолд хвана ръката ѝ през масата и я задържа. Колко много значеше тази жена за него! Трябваше да съществува някаква възможност да съчетаят неговия живот във Вашингтон с нейния в Сиатъл. Струваше си да помисли по този въпрос.

— Искам да ти помогна — каза той тихо и погали ръката ѝ. — Разбира се, ако искаш да съм до теб.

— Да, искам — отговори Ким също толкова тихо.

— Добре, тогава ще остана с теб, докато приключи тази история, или докато се срещнеш с дъщерите си във Виктория. Бих искал да се запозная с тях при първа възможност.

— Ако дотогава не успеем, трябва да предупредя Ана.

Зарадва я желанието му да се запознае с Трейси и Мегън. Ким бе запланувала дълъг уикенд с дъщерите си, преди да продължи плаването към канадските Гълф Айлъндс.

Тези почивни дни през лятото във Виктория бяха станали почти традиционни. Ана Маккензи щеше да заведе двете момичета там и после да посети една братовчедка наблизо.

Изведнъж Рейнолд прекъсна мислите ѝ възбудено:

— Не поглеждай натам, четиримата са станали и се готвят да тръгват.

Изчака малко, после грабна ръката ѝ.

— Ела — каза той и остави банкнота на масата. — Тъкмо излизат.

Ким и Рейнолд последваха групата навън в хладната пещ. Острият вятър бе спрял, откъм морето полъхваше само лек бриз.

Вървяха мълчаливо един до друг. Ким виждаше отстрани широките му рамена и лицето с остри черти. Искаше ѝ се да го докосне, да се притисне до него и да усети устните му върху своите.

Малко преди доковете пътят стана тесен и Рейнолд хвана отново ръката ѝ. Очите им се срещнаха под светлинна на лампите и за миг Ким забрави защо е тук.

Тогава някой от групата извика нещо, което те не успяха да разберат, друг се изсмя високо. Откъм лодките в пристана долетяха сърдити гласове, които протестираха против нарушаването на нощната тишина.

Внезапно един от младежите спря и запали цигара. Рейнолд задържа Ким, така че разстоянието между тях да остане същото. Мъжът бе прикрил пламъчето с ръка, за да го запази от вятъра. После свали длан, вдигна кибритената клечка нагоре и вятърът загаси пламъка. Смеейки се, младежът викна към другите:

— Точно така ще духнем тези острови!

Останалите се присъединиха към смеха му и някой изимитира експлозия.

Ръката на Ким трепереше така силно, че Рейнолд бе принуден да я успокои. Прегърна я и я притегли към себе си.

— Ще ги наблюдаваме — каза той тихо, — ако трябва дори цяла нощ. Яхтата им не е далече от нашата — допълни Рейнолд, когато видя, че младежите се качват на борда.

— Най-добре да останем на палубата — предложи Ким. — Най-малкото докато се уверим, че нямат намерение да отплават.

Тя слезе долу и донесе вълнено одеяло.

Рейнолд стоеше на релинга и наблюдаваше другата яхта. После се върна до Ким и видя одеялото в краката ѝ.

— Дали е достатъчно голямо за двама?

VII

Рейнолд седеше до нея, покрил краката си с част от одеялото. Откъм яхтата на младежите все още долиташе смях и говор.

Ким само погледна нагоре и срещна погледа му.

— Давам цяло кралство, за да узная какво мислиш — каза Рейнолд.

Ким се усмихна. Той беше така близо до нея, че усещаше топлия му дъх до бузата си.

— Ако там, на яхтата, е все така спокойно, ще си взема багажа и ще се преместя в малкия хотел, покрай който минахме.

Тя го погледна изненадано. Какво означаваше това решение? Знаеше, че интересът му към нея не е отслабнал. Може би просто не искаше да се натрапва и чакаше тя да го покани да остане на борда.

Докато Ким все още търсеше отговор, до тях стигна шум от двигател.

— Те тръгват!

Тя скочи бързо на крака и пусна двигателя. После се поколеба и погледна питащо Рейнолд.

— Нали не мислиш, че мога да те оставя сега сама? — Гласът му прозвуча сериозно, но в очите му проблесваха весели пламъчета.

— Твоите задължения като сенатор не включват морски приключения. Все още можеш да напуснеш борда.

Рейнолд не отговори. Скочи на кея, отвърза въжето, хвърли й го и отново се върна на борда.

— Това няма нищо общо със задълженията ми на сенатор — каза той, но не получи отговор.

Ким беше твърде заета с румпела и двигателя.

Но дори и да достигнеше максималните си шест възела, „Монрейл“ не бе в състояние да се състезава с много по-бързата яхта на младите хора.

— Можем само да сме доволни, че нощта е толкова ясна — каза Ким след известно време. — Иначе щяхме вече отдавна да сме ги

изгубили от поглед.

— Как мислиш, накъде ли са тръгнали? — попита Рейнолд.

Ким вдигна рамене.

— Нямам представа. Наблизо едва ли има пристанище, където биха могли да влязат. Ако скоро не се отбият в някой залив или не намалят скоростта си, ще ги изпуснем. Трябваше да се свържем с пристанищните власти във Фрайди Харбър, след като ги открихме в ресторанта.

— Да, сигурно щеше да е по-добре, но сега е твърде късно. В най-лошия случай можем да включим радиостанцията и да алармираме шерифа. Ако се наложи, имам и още нещо предвид.

Ким въздъхна облекчено. Хубаво беше да знае, че той бе тук не само заради нея и тайно се надяваше, че не ѝ се надсмива.

Тя не изпускаше яхтата от поглед и изведнъж забеляза, че разстоянието помежду им се скъсява.

— Завиват към Харисън Бей — каза тя и намали оборотите на двигателя. — Ще почакаме, докато влязат в залива и ще застанем на пост.

— Много добре познаваш околността.

Гласът му изразяваше изненада.

— Дъщерите ми и аз често идваме тук. Обичам тези малки разпръснати островчета. За съжаление тук наблизо е и Английската колония.

— Защо за съжаление? Какво лошо има?

— На времето англичаните са имали тук гарнизон. Днес той е исторически паметник, но е имало период, през който англичани и американци са спорили по въпроса къде трябва да минава границата. Накрая призовали неутрален съдия, който присъдил острова на Америка.

— Мислиш ли, че младежите са избрали за цел този остров?

— Може би. Това е една от възможностите.

Ким се поуспокои малко, когато наближиха залива и видяха, че яхтата, на младите хора е пуснала котва там. Тя насочи яхтата встрани от входа, откъдето можеха добре да наблюдават другото корабче, а самите те да бъдат скрити зад скалите, които образуваха нещо като естествено пристанище.

След като закотви „Монрейл“, Ким отиде при Рейнолд в кокпита.

— Нещо става там — каза тя тихо.

Една от двете двойки хвърли два големи сака в по-мощната лодка, после скочиха в нея и загребаха към плажа.

— Колонията някъде тук наблизо ли е? — попита Рейнолд.

Ким поклати глава.

— Не ми е ясно защо отиват на брега. Там няма абсолютно нищо.

Рейнолд стана.

— Ще поогледам. Ако забележиш нещо на другата яхта, свирни. Окей? Нали можеш да свириш с уста?

Ким не можеше да не се засмее.

— Това беше първото, което научихме при обучението.

Тя отвърза малката лодка и му я спусна. Рейнолд потопи греблата безшумно и след малко се скри зад скалите.

Ким чакаше и наблюдаваше яхтата. Всичко беше все така спокойно, сякаш никой не бе останал на борда. Другата двойка навярно си беше легнала. При мисълта за сън Ким се прозя неволно. Облегна се назад и прокара пръсти през косите си. Нощният въздух бе хладен и чист. Надигащият се прилив караше водата да се плиска леко о борда, но всичко наоколо беше толкова тихо, че тя с мъка държеше очите си отворени.

Чу Рейнолд, едва когато той почти бе стигнал до „Монрейл“. Той ѝ хвърли въжето, а тя му подаде ръка да се качи.

— Няма от какво да се безпокоим — каза тихо Рейнолд, — поне до утре сутринта. Двамата, които слязоха от яхтата, разположиха спалните си чували на плажа и сигурно отдавна спят.

— Въпреки това трябва да сме нащрек.

— Знаеш какво значи това, нали? — попита той.

— Можем да се сменяме и за да не ме оставиш да спя през цялото време, аз ще поема първата вахта.

Рейнолд ѝ се усмихна.

— Изобщо не съм уморен още. Какво ще кажеш, ако приготвя за двама ни горещо какао?

След няколко минути той донесе две димящи чаши и седна до Ким. Тя почувства близостта му, бедрата им се докоснаха и сърцето ѝ заби по-бързо.

— Струва ми се, че не бих могъл да заспя, като знам, че ти седиш тук будна — каза той след малко, — но изведнъж се почувствах изморен. Може би е от соления въздух, с който не съм свикнал.

Той се обърна към нея и погледите им се срещнаха под слабата светлина, идваща от кабината.

— Впрочем, досещам се за един много подходящ повод да остана тук горе при теб.

Стана ѝ ясно какво имаше предвид Рейнолд и мисълта за това я възбуди. Не без усилие успя да овладее гласа си.

— Лека нощ, Рейнолд.

— Но ще ме събудиш най-късно в полунощ, нали?

Той се наведе, целуна я нежно и се вмъкна в кабината.

Ким го чу да си тананика тихо, докато се приготвяше да легне. Усмивайки се, тя се зави добре с одеялото и се облегна назад. Още веднъж обходи с поглед яхтата, която ясно се открояваше над спокойните води на залива.

VIII

Шум от гребла изтръгна Ким от дълбокия сън. Тя стреснато отвори очи, отметна завивката и бързо се изправи.

Като се качи на палубата видя Рейнолд напрегнато да наблюдава другата яхта, към която се приближаваше лодката с двамата младежи.

— Трябва да подготвим всичко в случай, че тръгнат веднага — обърна се тя към него. — Добре, че тази сутрин има мъгла. Това няма да им позволи да се движат прекалено бързо.

Рейнолд я гледаше възхитен и почти не я чуваше. Вместо отговор той отбеляза:

— Рано сутрин, когато току-що си станала, си още по-хубава.

Очите ѝ блестяха, а косите ѝ бяха разпилени по раменете. Че Ким бе хубава жена, той беше установил още при първата им среща, но бе разбрал, че има и други причини, които го караха да я обича. Как се бе погрижила за момчето на плажа, сърдечно бе успокоила разтревожената майка и решително се бе впуснала по следите на тези младежи. Това беше достатъчно основание да пожелае да остане с нея до края на живота си.

— Но ти изобщо не ме слушаш — достигна до него гласът на Ким, изпълнен с негодувание.

— Съжалявам, мислех за нещо друго.

— Казах, че ако се съди по шумовете на яхтата, те се канят да тръгнат. Най-добре ще е да слеза долу и да се преоблека.

Ким се върна в джинси и дебел пуловер.

— Дали има кафе? — попита тя.

— Не се тревожи, не съм занемарил задълженията си. Засега е спокойно.

— Може би искат да изчакат да се вдигне мъглата.

Шум от двигател наруши тишината в залива. Рейнолд веднага скочи, изключи кафеварката и напълни термоса, докато Ким отваряше капака, под който се намираше двигателя.

— Ще включа мотора, след като ни отминат, тогава едва ли ще го чуят...

Тя провери маслото и подготви всичко за тръгване. После донесе мушамата си и дебелия синьо яке на Рейнолд.

Докато му го подаваше, пръстите им се докоснаха. Рейнолд не можа да устои на изкушението, остави якето си да падне и я притегли в прегръдката си. Устните му бяха топли и меки и за миг тя забрави всичко наоколо. Приближаващият шум отново я върна към действителността.

Заедно отидоха до малкото прозорче и наблюдаваха яхтата на младежите, която преминаваше на известно разстояние от тях.

— Дано да продължат да се движат с тази скорост — измърмори Ким и включи двигателя.

С ръка на румпела тя изчакваше Рейнолд да вдигне котвата и след малко „Монрейл“ се измъкна от скривалището си.

Рейнолд се върна, избърса изцапаните си ръце и седна до Ким.

— Време за сутрешно кафе — каза той, наля две чаши и ѝ подаде едната.

Другата яхта беше на известно разстояние от тях.

— Става по-светло — забеляза Ким. — Мъглата скоро ще се вдигне. Ще слеза долу да приготвя закуска. Ще се справиш ли сам?

Рейнолд се засмя.

— С учителка като теб — винаги!

Разсъмваше се, когато Ким се върна и постави таблата с яйца и шунка на седалката. Разстоянието между двете яhti оставаше непроменено.

Хранеха се с апетит и отпиваха от кафето.

От далечината изведнъж прозвуча сирена, която известяваше навлизането в Харо Стрийт. Ким погледна през страничното прозорче, за да разбере дали вече се вижда входа на пролива. Но все още нищо не се забелязваше наоколо.

— Течението може да бъде благоприятно или да се окаже неизгодно за нас, зависи коя посока ще изберат, когато стигнат до Харо Стрийт.

— Колко време имаме още? — поиска да разбере Рейнолд. — Ще мога ли да слеза в кабината и да подредя?

Ким поклати глава и се отмести встрани, за да може той да мине. Въпреки това телата им се докоснаха.

— И тясната яхта си има своите предимства — подхвърли той закачливо.

Докато Рейнолд беше в кабината, Ким имаше време да поразмисли. Какво щеше да стане по-нататък с тях двамата? Колкото и силно да бе увлечена по този мъж, благоразумието постоянно я връщаше към действителното положение. Той живееше в Монтана и прекарваше по-голямата част от годината във Вашингтон. Тя пък живееше и работеше в Сиатъл, който се намираше на срещуположното крайбрежие на тази огромна страна. Като се прибави и проблема с извънбрачно родените ѝ дъщери, нещата ставаха още по-сложни. Ако пресата разнищеше тази история, Трејси и Мегън щяха да страдат, а кариерата на Рейнолд може би щеше да бъде провалена.

Колкото и да се мъчеше да намери решение, случаят изглеждаше безнадежден. Едва ли щеше да се получи нещо повече от едно краткотрайно лятно увлечение. Затова не биваше да допуска да се влюби в него.

За да пропъди мрачните мисли, Ким отиде на палубата и викна към кабината:

— Хей! Смяташ ли днес да се качваш горе?

Рейнолд показва глава през вратата и тя продължи:

— Времето почти се оправи. — Застана до релинга, за да наблюдава яхтата на младежите. — Пък и вятърът действа ободрително.

Рейнолд дойде на палубата.

— Май нямат намерение да сменят курса. Какво има от другата страна на протока?

— Полуостров Санич на Ванкувър Айлънд.

— Не можем да направим нищо друго, освен да продължим да ги следваме.

Ким се съгласи.

— Поеми румпела — каза тя. — Ще вдигна платната, но не е нужно да обръщаш по вятъра, докато е още толкова слаб.

Нагласи платната и после седна до Рейнолд.

— Просто не мога да си представя, че тези млади хора планират удар срещу един от тези самотни острови. Те искат обществеността да

им обърне внимание, а това могат да постигнат, само ако взривят бомбата на някое оживено място. Само да знаех къде!

Малко по-късно вятърът се усили достатъчно и те изключиха двигателя. Платната се издуха и можеше да се чуе само шума на вятъра и дрезгавите крясъци на чайките, които дебнеха за плячка над развълнуваната водна повърхност.

Разстоянието до корабчето, което следваха, оставаше същото. Ким въздъхна облекчено. Биха могли да прекарат един прекрасен ден в морето, ако не бяха тези младежи. Беше полупритворила клепки и виждаше как Рейнолд връзва по-здраво въжетата. После той седна до нея.

Обгърна я с ръка и тя почувства устните му върху своите.

— Рейнолд — прошепна тя, — не бива да губим яхтата от поглед.

— Няма да ни избягат. — Гласът му прозвуча дрезгаво.

Ким обви с ръце шията му и се притисна по-плътно до него, докато той покриваше с целувки лицето ѝ. Тя му отвърна със страст, каквато не бе подозирала в себе си.

Смътно осъзна колко много ѝ бяха липсвали неговите ласки.

Зарови пръсти в косите му, а целувките му ставаха още по-необуздани и настоятелни. Кожата ѝ сякаш гореше и връхчетата на гърдите ѝ станаха твърди под пръстите му.

— Рейнолд — прошепна тя със затворени очи.

— Не... не казвай нищо сега, любима.

Той затвори устата ѝ със страстна целувка, после изведнъж се откъсна от нея, дръпна я за ръцете и двамата паднаха на пода.

Бавно, наслаждавайки се на всеки миг, започна да я съблича. Очите ѝ бяха притворени, а ръцете ѝ галеха нежно тялото му. Усмивка пробяга по лицето ѝ, когато пръстите ѝ се спуснаха по-надолу и Рейнолд простена.

Той внимателно се отдръпна и започна да се съблича. Не можеше да издържи по-дълго да гледа Ким гола пред себе си, трябваше да я усети, да почувства прекрасното ѝ тяло, което тя щедро му предлагаше.

Шепнейки името му, тя обви крака около него и когато той проникна в нея, тихо простена.

„Господи, как копнеех да бъда любена от този мъж“ — мислеше Ким. Усещаше как удоволствието я завладява, залива я с нарастваща сила и достигайки върха на екстаза, тя извика.

Все още вкопчена в него, продължи да го гали и да следва тялото му в страстния ритъм на любовта, докато и той намери удовлетворение.

После лежаха мълчаливо един до друг, отмалели и останали почти без дъх. Ким отвори очи и се загледа нагоре в синьото небе, по което се плъзгаха малки бели облачета.

Рейнолд се подпря на лакът, хвана брадичката ѝ с пръст и обърна главата ѝ към себе си, за да може да я гледа в очите.

— Обичам те, Ким — прошепна той.

Тя се усмихна и затвори очи. Знаеше, че Рейнолд чака отговор, но не можеше да му го даде толкова скоро. Като на филмова лента пред очите ѝ се занизаха картини от миналото.

Тя седи в малката тъмна стая и подготвя изпитите си, докато близначетата играят на пода пред бюрото ѝ. Чувства се уморена, изчерпана и без илюзии. Обстановката е мизерна. На канапето е струпана камара пране, което трябва да се глади. В мивката купчина мръсни чинии чакат да бъдат измити.

Всичко това бе минало, отдавна забравено. Но това, което Ким никога не можа да забрави, бе самотата през тези години. Бе жадувала любов и бе копняла за мъжа, с който тя и дъщерите ѝ биха могли да живеят заедно. Отначало нямаше достатъчно време да мисли за това. А после, когато постигна успехи в професията си, не бе срещнала мъж, когото би желала да види до себе си. Докато се появи Рейнолд...

Ким усети сълзи да парят очите ѝ. На лицето ѝ се появи отчаяние и тя се опита с всички сили да ги спре. Трябваше да бъде силна сега — и то точно сега.

— Защо се мъчиш да се бориш срещу това, което ни свързва? — чу изведнъж огорчения глас на Рейнолд. — Знам, че изпитваш към мен същото, което и аз чувствам към теб. Защо не искаш да го разбереш?

Ким отвори очи и го погледна.

— Рейнолд, мисля, че допуснахме грешка — отговори тя без заобикалки. — Не трябваше да се поддаваме на желанията си.

— Знаеш много добре, че не е само страстта, която ни свързва. — В гласа му се долавяха нотки на нетърпение. — Харесваме се, и

двамата усещаме, че между нас има нещо много повече от сексуално привличане. Да, страстта ни събра в леглото и това беше прекрасно.

Гневът му бе изчезнал. Прегърна Ким и я погали по косата.

— Имаме време, мила. Имаме много време. Не сме чак толкова стари, за да бързаме. Можем съвсем спокойно да открием, какво наистина изпитваме един към друг.

Ким знаеше, че той има право. Може би наистина прекалено се тревожеше, вместо да се наслади на това, че са заедно. Тя се сгуши в прегръдката му.

Крясъците на цяло ято чайки я стресна. Подпря се на раменете му и погледна над релинга.

— Рейнолд, те завиват към залива! — С един скок тя се изправи на крака. — Трябва да прибера платната. Включи двигателя.

Ким освободи въжетата и когато двигателят заработи, платната вече бяха долу.

— Трябва да видим къде ще пуснат котва, за да можем да си намерим място от другата страна на залива.

Рейнолд само кимна, хванал румпела.

Когато „Монрейл“ навлезе в залива, видяха другата яхта да пуска котва. Рейнолд умело се насочи към отсрещния край и няколко секунди по-късно дрънченето на котвената верига показа, че и „Монрейл“ е намерила подходящо място.

Ким се върна при Рейнолд.

— Вземи бинокъла и ги наблюдавай, докато приготвя нещо за хапване.

— Йес, капитане — отговори той и отдаде чест.

Освен крясъците на чайките и тихото пляскане на вълните не се чуваше нищо друго. Тя приготви сандвичи в камбуза, после ги отнесе горе заедно с две кутии бира, чаши и салфетки.

— Ммм...! Добре изглежда — каза Рейнолд и отвори бирите. — Вече е два часа, а от сутринта досега не сме яли нищо. Там отсреща всичко е спокойно — добави той, когато Ким посегна към бинокъла.

— Може би спряха тук, за да се нахранят на спокойствие. Наоколо няма нищо, което би било подходящо за техните цели.

Ким остави бинокъла и си взе сандвич. Известно време ядяха мълчаливо. После Ким предложи:

— Дали не трябва да информираме властите във Виктория? Те биха могли да се свържат с Фрайди Харбър.

— Идеята не е лоша — каза Рейнолд. — Дори и да смятат, че нямат достатъчно доказателства, за да се намесят, то поне така ще знаем, че сме опитали всичко.

Ким взе микрофона на преподавателя, който бе инсталиран между кабината и кокпита, натисна копчето и набра номера. Но още преди да съобщи името на яхтата и местонахождението ѝ, Рейнолд внезапно се пресегна и бързо я спря.

— Как не помислих по-рано за това — каза той ядосано. — Ако онези, отсреща са включили радиото си, ще могат да чуят всичко.

— Все пак има дванадесет канала — възпротиви се Ким. — Би било чиста случайност, ако са точно на този.

— Но въпреки това е възможно. Не бива да рискуваме.

— Как мислиш, дали да не предам все пак кодирано съобщение? — попита Ким и след като Рейнолд се съгласи, тя отново натисна копчето.

Щом установи връзка, каза само името на служителя, с когото бе говорила във Фрайди Харбър.

— Карл от Фрайди Харбър, моля, обадете се. — Ким повтори няколко пъти тези думи, докато накрая се обади мъжки глас, който тя разпозна.

Внимателно подбираше думите си, като се надяваше, че мъжът ще разбере закодираното съобщение, докато изведнъж линията прекъсна.

— По дяволите, трябва да е късо съединение — каза тя и погледна безнадеждно към Рейнолд. — Точно сега ли трябваше да се повреди! От години работи без всякакви проблеми!

— Нямам кой знае какъв опит в техниката, но все пак мога да се опитам да го поправа.

Докато Рейнолд разглобяваше уреда. Ким се облегна назад и обърна лице към слънцето. Лекият бриз разхлаждаше приятно, а тишината в този уединен залив бързо накара очите ѝ да се затворят.

IX

Спокойствието ѝ бе бързо нарушено от внезапния шум на работещ двигател, който проряза тишината в залива. Тя се изправи и погледна към другата яхта.

Рейнолд напъха внимателно повредения предавател в една кошница и я остави в кабината, докато Ким се приготви за тръгване.

— Ще излезем с помощта на платната, но ще оставим и двигателя да работи — обясни Ким. — Шумът на техния двигател ще им попречи да чуят нашия.

Рейнолд прибра котвата, Ким вече бе вдигнала предното платно и започна да издига и главното.

Силен порив на вятъра изпъна платната на „Монрейл“ точно в момента, когато другата яхта минаваше покрай тях. Тя се движеше много бързо и успя да спечели голяма преднина. Изглежда младежите бяха забелязали преследвачите си.

— Рейнолд, струва ми се, че ни видяха. Постъпиха така, като че ли искат да се отърват от нас.

— Възможно е — отговори той. — Само ако знаехме къде искат да отидат.

— Да, ако знаехме това — повтори Ким и се загледа замислено пред себе си.

Изведнъж се сети за нещо и скочи като наелектризирана.

— Рейнолд, мисля, че знам коя е целта им. Бил ли си някога в Бътчарт Гардънс?

— Не, но съм чувал за това място. Трябва да е фантастичен комплекс.

— Какво ще кажеш, дали да не посетим парка днес? Това е само едно предположение, но може и да съм познала. Хиляди хора посещават парка ежедневно. Има много ресторанти, магазини, а в средата на парка, на големия площад, няколко пъти на ден има представления под открито небе. Вечер има концерти, целият парк се

осветява и водоскоците са приказно красиви. Къде другаде операцията на младежите би предизвикала по-голяма сензация?

— Напълно е възможно да си права. Ако пък не, ще имаме възможност оттам да информираме властите.

Ким разбираше, че това е последният ѝ шанс. Ако там не срещнеха младите хора, повече нямаше да има никаква отправна точка за по-нататъшно търсене.

Въпреки нервното напрежение, което я бе обхванало, тя не можеше да потисне една мисъл. Какво ще стане после? Щеше ли Рейнолд да наеме самолет, за да настигне групата си? Не биваше точно сега да се отдава на подобни разсъждения, трябваше просто да изчака.

— Мислите ти са отлетели толкова далече, колкото и другата яхта — чу тя гласа на Рейнолд. — За какво мислиш?

Ким гледаше с присвити очи напред. Яхтата едва се виждаше.

— Добре, че пуснахме двигателя — мърмореше тя, като пропусна да отговори на въпроса му. — Само с платната изобщо нямаше да се помръднем. Трябва да минем между този остров, който се вижда отпред и полуостров Санич. Течението не е съвсем безопасно, но се надявам да се справим.

— Ние сме непобедим отбор, не намираш ли? — Рейнолд се засмя. — Ела — каза той и протегна ръце към нея.

Ким седна до него. Хубаво ѝ беше отново да бъде в прегръдката му и да чувства нежността на силните му ръце. Той повдигна главата ѝ и я накара да го погледне.

— Обичам те — каза тихо.

В очите му тя прочете искреност, но не бе готова за подобен разговор.

— И сега очакваш да ти направя признание във вечна любов? — Искаше ѝ се думите да прозвучат закачливо, но сама усети, че това изобщо не ѝ се удаде.

— Да, нещо подобно. — Той я привлече още по-близо до себе си. — Ким, защо ме отбягваш?

— Отбягвам ли те?

— Да, точно това правиш, като се опитваш да обърнеш разговора ни в шегата. От какво се страхуваш?

— Не ме е страх от нищо — протестира Ким, но и този път гласът ѝ не прозвуча убедително.

— Напротив, страх те е да допуснеш някого твърде близо до себе си. Чувствам го през цялото време, но за съжаление не зная причината.

Ким извърна глава, но той отново хвана с пръсти брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Знам, че се мъчиш да преодолееш пречките, които ни разделят. Но повярвай ми, има много истина в старата поговорка: „Когато има желание, се намира и път“.

— Не е само това — отговори тя тихо, като мислеше за дъщерите си. Досега не беше допуснала никой мъж толкова близо до себе си, че наистина да има нужда да мисли какво ще стане с тях.

Беше прекъснала връзката с последния си приятел преди година, защото ѝ бе станало ясно, че от това нищо не би могло да излезе. Бяха престанали да се срещат, но макар решението ѝ да бе взето спонтанно, днес знаеше, че е било правилно.

Оттогава не бе срещала друг мъж, а и преди никой не бе успявал да обърка чувствата ѝ така, както Рейнолд.

— Ким, кажи ми, какво има?

Х

В този момент Ким по-скоро би искала да скочи през борда, отколкото да му разкрие цялата истина. Спомените за предишните години изведнъж оживяха. Почти физически усети самотата, в чийто плен бе толкова години и знаеше, че не бива да позволи влечението ѝ към Рейнолд да вземе връх.

Тя срещна погледа му и бе твърдо решена да се бори срещу любовта си към него. Нямаше да му разкаже нищо за дъщерите си и за тайната на миналото си, защото за нея и за него нямаше общо бъдеще.

— Забрави ли, че имам две дъщери и живея в Сиатъл? — попита го тя, привидно спокойна. — А ти през повечето време си във Вашингтон?

— Наистина ли смяташ, че децата и разстоянията са чак толкова непреодолима пречка? — попита на свой ред Рейнолд.

— Ти сам каза, че нямаш никакъв опит с децата.

Той кимна.

— И не зная съвсем нищо за твоята професия, нали така?

Ким отмина без отговор този въпрос.

— Във всеки случай едно е съвсем сигурно. Когато приключим с тази история тук, ще имаш възможност да видиш какво е да живееш с две подрастващи дъщери.

Тя изобщо повече не спомена за разстоянието от две хиляди мили, защото Рейнолд със сигурност не би го приел за основателна причина.

— Явно ще трябва окончателно да се откажа от плана си да ловя съомга — каза той, като се смееше.

— Не искам да го правиш заради мен, Рейнолд. Можеш и по-късно да ни посетиш в Сиатъл.

— А ще искаш ли да ме видиш отново, след като тук всичко приключи?

Ким се засмя нервно.

— Това ще трябва тепърва да разбере.

— Чудно хубавите ти очи изобщо не могат да лъжат. — Той нежно я прегърна.

Устните им се сляха и тя затвори очи.

Но преди да успее да отговори на целувката му, вятърът внезапно промени посоката на силата си. Те бързо се разделиха и се захванаха със задачите си. С общи усилия успяха да нагласят платната така, че вятърът да ги издува максимално и яхтата да се движи напред. Ким изключи двигателя, след като бе завързала здраво въжетата за мачтата.

Взе бинокъла и огледа хоризонта. Малките островчета наоколо изглеждаха безлюдни и спокойни.

— Никъде не се виждат — отбеляза тя разочаровано и свали бинокъла от очите си. — Ако наистина са в Бътчарт Бей, можем да ги открием едва като влезем в пристанището.

— Не сме в състояние нищо да променим, Ким. Ще трябва да имаш търпение, докато влезем в пристанището. И ако те не са там, поне ще знаем, че сме опитали всичко.

Ким се съгласи. От нетърпение не можеше да си намери място. Застана до релинга и едва дочака да влязат в пристанището.

След това въздъхна облекчено.

— Рейнолд, ето ги там.

Грабна бинокъла така нервно, че едва не го изпусна.

— Виждам само трима на борда — прошепна тя.

Рейнолд се засмя.

— Защо говориш толкова тихо? Не вярвам да могат да те чуят от това разстояние.

— Ето го. — Гласът ѝ прозвуча възбудено. — Сега и четвъртият се качи на палубата. Носи табла с бира. И нещо за ядене, като че ли има там.

— Аз май имам нужда от същото — въздъхна Рейнолд.

— Да не би пак да си гладен?

— Съгласен съм, че имаме по-важна работа от това да мислим за толкова прозаични неща като яденето. Изглежда, че нашите млади приятели се канят да останат по-дълго. Какво ще кажеш?

— Така ми се струва и на мен — отвърна Ким, остави бинокъла и даде указания на Рейнолд как да отведе яхтата до другата страна на пристанището.

— Трябва да си съставим план за действие по-нататък — каза Рейнолд, след като изключиха двигателя и закотвиха яхтата.

— Най-добре ще е да отидем на брега и да информираме полицията.

Ким едва бе изрекла това, когато двамата видяха как младежите скочиха в спасителната лодка и загребаха към пристана.

— Нямаме повече време за планове — каза Рейнолд, скочи, спусна на вода тяхната лодка и помогна на Ким да се качи в нея. — Смей се и прави всичко така, сякаш си много весела. В крайна сметка ние сме двама съвсем обикновени мореплаватели, които през този прекрасен ден просто искат да посетят парка.

Преди да се хване за веслата, Рейнолд подаде на Ким молив и един използван плик от джоба на якето си.

— Сега ще ти продиктувам няколко думи — каза той тихо. — Когато минаваме покрай пазача, подай му по възможност незабелязано бележката.

Ким поклати глава в знак на разбиране и записа онова, което той й диктуваше. Междувременно поглеждаше към брега отсреща, към който се приближаваха твърде бързо и където четиримата младежи тъкмо завързваха лодката си.

Заедно с Рейнолд се отправиха нататък и Ким успя да забележи яркочервената риза на един от младежите, докато другите трима вече бяха стигнали тесния път, водещ към входа на Бътчарт Гардънс.

Притеснението й растеше все повече.

Рейнолд я привлече към себе си и изведнъж я погъделичка. Ким изписка.

— Така е по-добре — прошепна й той. — Много си нервна.

Хвана я за ръка и я поведе по пътеката към парка.

Ким видя дървения заслон, където на една пейка седеше млад мъж и ги наблюдаваше любопитно. Твърде късно тя забележа клопката. Младежът беше от групата, която преследваха. Когато Ким и Рейнолд спряха объркани, от храстите до малката постройка излезе по-възрастен мъж, вероятно един от пазачите. Зад него вървеше капитанът на другата яхта. Той бе извил назад дясната му ръка и бе насочил към него нож. В очите на човека се четеше паника.

— Без номера — предупреди младежът и се огледа подозрително. Иззад пазача се появиха изведнъж и двете момичета с

цигари в ръка.

— Моля ви — каза възрастният мъж с треперещ глас, — не бива да пушите тук. Лятото беше много сушаво... твърде опасно е.

— Затваряй си устата, дядка — изръмжа единият и му изви ръката по-силно.

— Не е нужно да си чак толкова брутален, Алекс — обади се едното момиче.

До този момент Ким бе стояла като парализирана до Рейнолд. Сега леко обърна глава и го погледна отстрани. Лицето му беше така разярено, както не го бе виждала досега. За миг тя изпита страх, че той ще се намеси.

— Вържи ръцете на стария — заповяда младежът с ножа. — После ще се погрижим за нашите мили съседи.

Той се обърна ухилен към Рейнолд и Ким.

— Мислехте се за много хитри, нали? Смятахте, че не сме забелязали как ни следите. Можехме лесно да ви се изплъзнем, но решихме, че ще е по-добре да ви вземем за заложници.

Междувременно другият вече бе вързал ръцете на пазача. Ким видя страха в очите му и й се прииска да може да го успокои.

— Така, а сега вие двамата — обърна се момчето с ножа към Рейнолд и Ким. — Бренда, дай ми другото въже.

Момичето бръкна в един сак, оставен до заслона и извади въже.

Един от младежите насочи ножа към гърлото на Рейнолд, докато другият го връзваше към едно дърво. Ким видя как той завърза ръцете на Рейнолд и после омота въжето около дървото и още веднъж през кръста му. Беше невъзможно да се развърже без чужда помощ.

Ким крадешком погледна към пътя, за да види дали не идва някой, който би им се притекъл на помощ. За съжаление до този страничен вход можеше да се стигне само откъм малкото пристанище и затова рядко се използваше.

— Бренда, още едно въже — подвикна младежът.

Момичето отново бръкна в сака и извади една тъничка връв.

— Какво, по дяволите, е това? Казах, че искам въже.

— Но, Алекс, това е всичко, което имаме на борда — оправда се момичето.

„Имах право — помисли Ким — това са аматьори. Богати деца, които не знаят какво да правят с времето си и парите на родителите

си.“

Докато единият младеж се занимаваше с пазача, другият, когото наричаха Алекс, върза Ким за друго дърво, срещу Рейнолд. Тя изпита остра болка в раменете, когато силно извиха ръцете ѝ назад.

— Остави нещо и за краката ѝ — вметна момичето, което наричаха Бренда, хвърли цигарата си на земята и я стъпка.

— За глупак ли ме мислиш? — отвърна ѝ грубо той и омота краката на Ким с остатъка от въжето, като завърза на възел краищата му.

— Може би ще почнат да викат за помощ, докато сме още в парка — предупреди по-слабият. — Дали да не им запушим устата?

— Разбира се! А ти как мислиш!

Този Алекс изглежда бе водачът на групата.

Ким усети как я обзема паника. Вече се канеше да протестира, когато погледът ѝ попадна на Рейнолд, който я гледаше предупредително.

Едно от момичетата извади носна кърпа и я накъса на ивици. Приблужи се до Ким, пхна част от кърпата в устата ѝ, а с друга ивица завърза очите ѝ, като направи възел отзад на тила ѝ.

Ким имаше чувството, че ще се задуши. Ръбовете на лентата прорязваха болезнено ъглите на устата ѝ, а гърлото ѝ бе пресъхнало. В главата ѝ сякаш удряха чукове. Напрегна всичките си сили, за да запази спокойствие и се опита да диша равномерно през носа.

След като затъкнаха устата на Рейнолд и на пазача, младежите огледаха самодоволно добре свършената работа. После Бренда затвори сака и го подаде на бледия младеж с червената риза, който бе изпълнявал ролята на наблюдател.

Алекс, водачът на групата, отиде до заслона, наведе се и вдигна нещо, което очевидно бяха скрили там отпреди. Беше кутия, дълга колкото един хляб и може би два пъти по-широка.

Очите на Ким се разшириха от ужас. По челото ѝ избиха капчици пот и потекоха към очите ѝ. Несъмнено това беше бомбата, за която момичетата говореха в тоалетната. Студени тръпки полазиха по гърба ѝ и въпреки топлото слънце Ким се разтрепера.

Четиримата младежи вече се отдалечаваха към вътрешността на парка. Беше около пет и половина часа, следователно не оставаше

много време до вечеря, а в този час ресторантите в Бътчарт Парк работеха на пълни обороти.

Ким се опита да раздвижи ръцете си. Въжето беше доста стегнато, но тя не се отказа. Изведнъж камъкът на пръстена се заби в другата ѝ длан. Усети остра болка, когато ръбът разкъса кожата.

Това беше спасението! Искаше ѝ се да извика на Рейнолд да не се безпокои повече, но кърпата ѝ попречи.

Внимателно извъртя ръце. Знаеше, че нейните връзки не са много дебели. Не можеха да бъдат скъсани, но сигурно щеше да успее да ги среже с остриите ръбове на пръстена си.

Най-после успя да обърне едната си ръка в желаното положение. Струваше ѝ се, че е изминала цяла вечност, но едва ли бяха минали няколко минути, когато първата връв бе срязана. Тя потисна нетърпението си, обърна отново длани, за да ѝ е по-удобно, и малко по-късно и второто въже поддаде също.

Ким с бързо движение измъкна кърпата от устата си, наведе се и развърза краката си.

Изтича към Рейнолд, разхлаби въжето и докато той измъкваше парцала от устата си, Ким освободи и пазача.

— Ще алармирам охраната — каза мъжът, като разтриваше изтръпналите си ръце. — Хората от службата ще се присъединят към вас при кладенеца от другата страна на японския ресторант. Знаете ли къде се намира?

Ким поклати глава.

— Не, но познавам японския ресторант, значи ще намерим и кладенеца.

През това време Рейнолд бе изтичал до заслона.

— Няма смисъл — извика той, — хлапаците са прерязали телефонния кабел.

— Тогава ще трябва да отида до следващия вход — отбеляза старият човек, като гледаше подир тях, докато се отдалечаваха бързо към парка.

Ким и Рейнолд тичаха с всички сили към японската градина. Когато стигнаха там, Ким бе потънала в пот и бе останала без дъх. Спря за миг, опитвайки се да поеме въздух.

— Хайде — викна Рейнолд, който бе малко по-напред и сега се беше спрял да я изчака. — Трябва да побързаме.

Ким го настигна и в същия момент забеляза в далечината яркочервената риза на единия от групата.

— Рейнолд, ето ги! Точно до новия кладенец, който пазачът ни описа. Виж, онази Бренда отива към арката. Бързо, може би ще ги настигнем.

XI

Рейнолд хвана Ким за ръката и двамата затичаха под подрязаните, покрити с мъх дървета към малкото мостче, построено в японски стил, което водеше към голяма поляна.

Младежът с червената риза се беше мушнал в тълпата посетители, които се разхождаха край ниски, обрасли с рози аркади. До естрадата, където се изнасяха концертите, двамата преследвачи внезапно го изгубиха от поглед.

— Нека се качим в павилиона — предложи Ким и посочи малък хълм, където се издигаше бял павилион.

Не след дълго стояха задъхани там и се оглеждаха.

— Ето го — каза Рейнолд и Ким видя момчето с червената риза, малко преди да изчезне зад едни високи храсти.

Рейнолд я повлече със себе си надолу по стълбите, направо през затревената площ, към долната част на парка, където фонтани в сред изкуствено езеро разпръскваха приятна прохлада.

— Но къде изчезнаха? — хвана го Ким за ръката. — Изгубихме ги. Не виждам и хората от охраната?

— Те сигурно... — Рейнолд млъкна по средата на думите си. — Виж! Нещо се движи там под дърветата край брега. Остани тук и чакай. Ще се опитам да разбера какво става.

— Но долу зад храстите паркът свършва — възпротиви се Ким развълнувано.

— Там може да са единствено електросъоръженията за осветлението на езерото и фонтаните.

Рейнолд се обърна и тъкмо се канеше да се прехвърли през ниския зид, който ограждаше пътеката, когато забеляза двете момичета да стоят до един стълб, на който бе монтирана малка зелена кутия. Рейнолд предположи, че това е табло с предпазители.

— Бренда и другото момиче — пошепна той на Ким. — Не ги изпускай от очи.

Ким си проправяше път сред летовниците, за да се добере до девойките. Обърна се още веднъж назад и видя, че Рейнолд почти бе стигнал до езерото. Тъкмо искаше да продължи пътя си, когато двете момичета изневиделица застанаха точно пред нея.

— Не е лошо — каза едното подигравателно. — Как успя да се освободиш?

Ким се канеше просто да ги подмине и да продължи, ала в този момент видя откъм гърба им да се приближава мъж с униформа на охраната, а веднага след него се появи още един.

Тя остана спокойно на мястото си и продължи да ги гледа.

— Какво биха казали родителите ви, когато научат какво се канехте да направите?

Бренда отметна назад глава, смеейки се, после подскочи уплашено, защото забеляза отстрани стария пазач, когото бяха нападнали. Тя посегна да хване ръката на другото момиче и искаше да побегнат, но видя, че зад нея стои още един пазач.

Ким посочи с ръка към езерото, където Рейнолд тъкмо се бореше с младежа с червената риза.

— Побързайте — извика тя, — трябва да му помогнете!

Не каза нищо за бомбата. Около нея и момичетата се бяха събрали любопитни минувачи и следяха разговора. Не искаше сред тях да избухне паника.

Един от служителите на реда постави белезници на двете момичета и ги отведе. Пазачът подкани хората да направят място, но тълпата все още не се разпръскваше.

Ким стоеше край пътя и се взираше надолу към езерото. Не се виждаха нито Рейнолд, нито двете момчета. Тя чакаше с притаен дъх и видя как мъжете от охраната се отправиха към дърветата и се скриха от погледа ѝ. Само след минута те отново се появиха. Всеки от тях водеше по един от младежите, чиито ръце бяха в белезници.

Рейнолд и Ким седяха в ресторанта и пиеха чай. Собственикът бе дошъл при тях на масата и бе настоял тази вечер да бъдат гости на заведението. Те се съгласиха с удоволствие.

Собственикът им бе съобщил, че екип от телевизията щял да пристигне, за да ги интервюира. Ким бе приела, но при условие, че

въпросите ще се отнасят само до случая в парка.

— Много трудно ли беше да обезвредите бомбата? — попита Ким, докато чакаха хората от телевизията.

— Да, трябва да призная, че доста ме беше страх — отвърна Рейнолд. — Досега само веднъж съм правил такова нещо, преди време, във Виетнам. Трая едва няколко минути, но ми се сториха цяла вечност. Съвсем аматьорска работа, между другото — динамит и часовник, — но въпреки това стопроцентово смъртоносна.

— Ако бомбата бе избухнала в езерото, нямаше да може да нарани никого, нали? Алеите са доста далече от него.

— Имаш право, бомбата едва ли щеше да навреди някому. Всичко е точно така, както ти го предполагаше. Тези деца не са искали да убиват никого, а само да привлекат вниманието върху себе си. А този Алекс, който си играеше на водач, бе най-страхлив от всички.

— Все пак те постигнаха това, което желаеха. Утре всички вестници ще пишат за тях. Надявам се само това да им е добър урок за цял живот.

Ким се взираше през големия прозорец на ресторанта, който гледаше навън към парка. Слънцето се беше скрило и вече притъмняваше.

— И ти ли си така уморен като мен?

— Уморен? Да, но не така, както вероятно си мислиш. Искам да съм с теб, само двамата, нищо повече.

Междувременно бяха пристигнали телевизионните репортери и вече разполагаха нещата си в стаята с камината. Когато Рейнолд и Ким влязоха там, сърцето и се разтуптя при мисълта, дали репортерите наистина ще се придържат към условието да задават въпроси, единствено свързани с инцидента в парка.

Атрактивна млада жена дойде при тях и им постави по един миниатюрен микрофон. Интервюто започна с кратко изложение на това, което се бе случило. Пръв говори Рейнолд и когато Ким видя колко спокойно и невъзмутимо се държи той, изчезна нервността, която я бе обхванала.

Тя излагаше фактите точно, без никакви затруднения. Със загриженост сподели мнението си за погрешното възпитание на младите хора, които са искали само да им бъде обърнато внимание и за

това, че бомбата не би могла да нарани никого при експлозията си във водите на езерото.

Интервюто продължи почти половин час, но на Ким й се стори, че е траяло само няколко минути. Въпреки това въздъхна облекчено, когато Рейнолд я поведе обратно към салона на ресторанта и специално подредената за тях маса.

Келнерът чакаше, готов да приеме поръчките им.

— Изненадах се, когато се съгласи на това интервю — каза Ким. — Мислех, ме не желаете да се показваш пред обществеността в компанията на непозната жена.

Рейнолд хвана ръката й.

— Ти не си непозната жена — отговори тихо той. — С теб всичко изглежда различно, Ким. Изобщо не се поколебах да застанем заедно пред телевизионната камера.

Ким се усмихна. Репортерката наистина бе задавала само въпроси, отнасящи се до инцидента в парка. Но какво би могло да стане, ако някой се заинтересува и започне да души около нейния минал живот?

— Рейнолд, трябва да позвъня на децата — каза Ким изведнъж. — Не искам чак утре от вестниците да научат в какво е била забъркана майка им.

— В преддверието видях телефонна кабина — насочи я Рейнолд. Когато Ким се върна, Рейнолд я запита закачливо:

— Е, изненадаха ли се от твоите геройски дела?

— Вкъщи нямаше никой. Нищо не разбирам.

— Не се тревожи — опита се да я успокои Рейнолд.

— Сигурно не е нещо особено.

Малко по-късно сервираха вечерята и Ким позабрави тревогата си.

Разговаряха за това какъв различен живот водят двамата, а Ким се опитваше да го дразни на тема закона за болниците.

— Може би още веднъж ще се занимая с него — обеща Рейнолд.

— Много великодушно от ваша страна, сенаторе. Казах ли ти вече, че ти си блестящ политик? Бях наистина горда да се появя с теб по телевизията.

— Аз винаги се гордея, когато ме виждат с теб, Ким. Все пак трябва да призная колко съм доволен, че това интервю ще се излъчва

само по местния телевизионен канал.

— Не съм много сигурна в това — отговори Ким. — Все пак инцидентът стана в Британска Колумбия и това го прави извънредно интересен.

— Да, може би си права. — Той загрижено смръщи чело.

— Това май не ти харесва?

— Е, трябва да се примиря. За медиите това е направо плячка, паднала от небето. Сенатор от Монтана плава с яхта в компанията на непозната красавица.

— Мислиш ли, че ще се опитат да научат нещо повече за мен?

— Възможно е.

— Това лошо ли е за теб?

— Е, няма да е най-доброто преди избори...

— Значи се тревожиш?

— Сега няма смисъл, вече се е случило. Но какво има, Ким? Като че ли виждаш проблемите по-големи, отколкото аз.

— Не, няма проблеми — отговори колебливо Ким. — Сетих се, че тогава във Фишерманс Бей ти изказа някои съмнения.

— Оттогава всичко между нас се промени, не забравяй това.

Когато по-късно келнерът бе разчистил масата и те пиеха кафе, Ким реши да се опита още веднъж да се свърже с дъщерите си. Тъкмо се канеше да стане, когато изведнъж чу зад себе си високи гласове, които й бяха твърде добре познати.

Тя скочи и се обърна.

— Трейси, Мегън! Къде... Ана...?

Двете момиченца се смееха и говореха едновременно. Ана Маккензи стоеше до тях и се усмихваше.

— Те настояха, доктор Пъркинс — каза тя, когато най-после стана малко по-тихо и можеше да бъде изслушана. — След като гледаха новините и разбраха какво се е случило тук, просто не можах да ги удържа. Позвънихме на вашия приятел Джордж Карлсън и той ни докара с „Чесната“ си.

— Мамо, ти си известна! — Косите на Трейси се люшкаха насам-натам по раменете ѝ, тъй като не можеше нито за секунда да стои мирно.

Мегън хвана ръката на майка си.

— Всичко наред ли е? Искам да кажа, нали не са те наранили?

Ким поклати глава и се засмя.

— Хайде, седнете на масата. Какво искате да хапнете?

След като вълненията позатихнаха и всички седнаха на масата, Ким представи момичетата и икономката на Рейнолд.

Не само на него му направи впечатление, че след това близначките като че ли размениха ролите си. Трейси седеше мирно, събрала ръце в скута си, а Мегън само леко се усмихна, когато подаваше ръка на Рейнолд.

— Тази нощ на яхтата ли ще спим?

„Практичната Мегън — помисли Ким. — Иска веднага да си изясни какви са отношенията ни и дали мъжът също ще нощува там.“

— Все още не съм мислила за това, Мегън — отговори тя.

— Гладка съм. — Трейси избягваше да гледа към Рейнолд. — Можем ли да си поръчаме това, което ти ядеш, мамо?

— В менюто има още много други неща — намеси се за първи път Рейнолд. — Какво ще кажете за горещо мляко с шоколад?

— Ние пием чай. — Мегън изрече това така, сякаш беше обидно да им се предлагат такива детски питиета.

— Откога? — попита Ким изненадано. — Досега винаги с удоволствие сте пили мляко или какао.

— Това вече се промени — отговори самонадеяно Трейси.

Ким погледна към Ана, която само вдигна рамене и не каза нищо.

— Аз ще пия мляко с шоколад — реши Ким, — както предложи сенатор Бърнс.

След като дадоха поръчката, тя продължи да наблюдава въпросително дъщерите си. Какво им ставаше и на двете? Никога не бяха се държали така недружелюбно и неучтиво. Долови напрежението, което цареше на масата, докато Трейси и Мегън ядяха десертите си, а Ана пиеше кафе.

Ким съвсем не така си бе представяла вечерта след такъв изпълнен с вълнения ден. Този неочакван обрат на нещата съвсем не ѝ харесваше.

— Къде ще нощувате, сенатор Бърнс? — обърна се неочаквано Трейси директно към Рейнолд.

— Ще преспя във Виктория, защото утре сутринта имам съвещание в Сياتъл — отговори той спокойно и само Ким знаеше, че

това бе лъжа.

Той погледна часовника си.

— Добре, че ми напомни, Трейси. Вече е доста късно, трябва да побързам, за да мога да си резервирам самолетен билет.

Ким се изправи. Дали ще може да остане насаме с него поне няколко минути? Ала веднага забеляза, че ситуацията не беше подходяща.

Близначките също бяха станали прави и стояха плътно до нея.

Рейнолд ѝ подаде ръка и я погледна в очите.

— Благодаря за приятно прекараното време при езерото — каза той.

— Мамо, уморена съм — намеси се Трейси. — Хайде да вървим.

— Тръгвайте двете напред — предложи Ким и ги побутна към вратата. — Веднага ще ви настигна.

Трейси направи гримаса.

— Вече разбрахме. Знаем кога сме нежелани.

Ким онемя. Не бе и помисляла дори, че милите момичета биха могли да се държат по този начин. Преди, когато често се срещаше с Рон, никога не бяха правили такъв театър. Дали не усещаха интуитивно, че отношението ѝ към Рейнолд е по-различно? Понякога децата са по-проницателни, отколкото възрастните предполагат.

— Няма нужда да обясняваш нищо — намеси се Рейнолд веднага, след като близначките излязоха. — Знам, че двете обикновено не се държат така. Няма защо да се извиняваш заради тях.

— Въпреки това ще си поговорим, когато отидем на яхтата.

Бяха прекъснати от Ана, която дойде да се сбогува. Искаше да прекара известно време с братовчедката си и да се върне навреме в Сياتъл за пристигането на Ким и децата.

— Не им се карай, Ким. Ще обсъдим това, когато ви посетя. Кога ще се прибереш отново вкъщи?

— Още три дни ще останем в морето, после си отиваме у дома.

— Добре. Сега ще отлетя до Портланд, а после ще ми остане достатъчно време, преди да е необходимо да се връщам във Вашингтон.

Рейнолд държеше ръката ѝ и дълго я гледа в очите. След това се обърна и тръгна към вратата. Там се спря, обърна се още веднъж, помахаше ѝ с ръка и излезе.

Ким пое дълбоко въздух и се опита да потисне чувството на самотност, което отново се опитваше да я завладее.

XII

Останалите дни в морето преминаха много спокойно, но Ким бе притеснена, защото близначките много умело отбягваха всякакъв разговор, когато станеше дума за Рейнолд. Тя се придържаше към съвета му да не им се кара, но бе решила твърдо да им натрие носовете, ако пак се държат така, когато след два дни Рейнолд ги посетеше.

Първият ден у дома премина в пазаруване за новата учебна година. Следобед Ким отиде в болницата, за да приеме една осемгодишна пациентка, която трябваше да бъде оперирана на следващия ден.

— Колко дълго ще спя? — попита хубавото момиченце с дълги руси коси, чието доверие Ким бе спечелила веднага.

— Два часа, Мелиса, не повече — успокои я Ким и накара сестрата да доведе родителите ѝ.

Обясни подробно как ще оперира крака на детето им.

— Ти ще бъдеш ли тук, когато се събудя, доктор Пъркинс? — попита Мелиса.

— Да, ще чакам да отвориш очи, обещавам.

Тя изпрати малката със сестрата до терапевтичната зала, където Мелиса щеше да се учи отново да ходи, за да свикне детето и с тази обстановка.

На родителите обясни, че операцията не е съвсем безопасна, но не се очакват усложнения. Кракът на момиченцето бе пострадал при автомобилна катастрофа и сега трябваше да бъде оправен.

Когато късно следобед излезе от болницата, Ким обърна лице към все още топлите слънчеви лъчи и затвори за миг очи.

После, шофирайки към къщи, мислите ѝ се въртяха единствено около Рейнолд. Беше се надявала, че споменът за него ще избледнее, щом веднъж се върне в обичайната си среда и започне работа, но трябваше да признае, че по-скоро би станало обратното.

Вечерта прекара с дъщерите си и когато те си легнаха, Ким седна на работната си маса в спалнята, за да прегледа и разчисти пощата, събрала се по време на почивката ѝ.

На следващия ден извърши операцията. Както бе предвидила, нямаше усложнения. Когато след обед родителите на момиченцето я посетиха в кабинета ѝ, тя им съобщи радостната новина: всичко бе протекло добре.

Време беше да посети малката си пациентка и Ким забърза към интензивното отделение. След десетина минути Мелиса отвори очи.

Беше замаяна от упойката и говореше едва чуто, но Ким я разбираше.

— Ще мога ли пак да тичам и да карам скейтборд?

— Да, Мелиса. Обещавам ти! Най-късно до Коледа ще можеш да изпреварваш всички.

Усмивка пробягна по бледото лице на детето. В стаята влезе и майка му. Тя благодари на Ким за положените грижи и се сбогуваха. Нямаше повече задължения за този ден и Ким се приготви за тръгване.

На път за вкъщи тя тихо си тананикаше. Денят бе минал добре, а тази вечер щеше да пристигне и Рейнолд — какво повече можеше да желае?

Когато се прибра, близначките вече бяха вечеряли, а Ана Маккензи шеташе в кухнята. Трейси и Мегън я поведоха към любимото ѝ кресло в дневната и приседнаха до нея.

— Да ти донесем ли чаша вино?

Ким се засмя.

— Беля ли направихте, че сте така загрижени за мен?

— Не, искахме само да ти разкажем за училището. Днес беше първият ден. Ще бъде чудесна година, мамо, имаме супер учител.

Ким се отпусна и ги остави да ѝ разкажат за новостите в училище. Но мислите ѝ бяха другаде. Тя скрито погледна часовника. Само още един час и Рейнолд ще бъде тук.

Тя стана и сложи ръце на раменете им.

— Е, стига толкова — каза им засмяно. — Трябва да се преоблека.

— Но къде ще ходиш? — поиска да знае Мегън.

— Рейнолд ще пристигне скоро, нали знаете. После ще отидем да вечеряме някъде.

— Мислехме, че си приключила с него — отбеляза Трейси прямо и гласът ѝ издаваше разочарование.

— Как ви дойде това на ум? Сега нямам време да разговаряме за Рейнолд. В крайна сметка не е възможно да не можете да го понасяте...

— А защо не? — прекъсна я отново Трейси. — Винаги си ни казвала, че трябва сами да си съставяме мнение за хората.

— Но вие изобщо не го познавате!

— Мамо, той не е твой тип, наистина не е — намеси се и Мегън.

— Какво значи това — не е мой тип? — Ким гледаше въпросително дъщерите си и като не получи отговор, се обърна и тръгна към вратата. — По-късно ще си поговорим за това.

След час тя слезе по стълбите в плътно прилепнала по тялото ѝ рокля от черна коприна, дълъг перлен наниз и обувки с високи токчета.

В това време Ана отваряше вратата на Рейнолд. Той поздрави любезно икономката и поиска да узнае как е минало посещението при братовчедката ѝ. Но забеляза Ким и тръгна срещу нея, разперил ръце.

— Ти си по-хубава, отколкото в спомените ми — каза той тихо. — Близначките вкъщи ли са?

— Да, в стаята си. Надявам се да слязат, преди да тръгнем.

— А аз се надявам този път да им направя по-добро впечатление.

Ким отвори уста, за да се извини заради дъщерите си, но Рейнолд я прекъсна.

— Не е необходимо, повярвай ми, Ким. Разбирам ги по-добре, отколкото си представяш. Преди време брат ми се разведе и после отново сключи брак. Имаше две деца, и втората му жена доведе също две. Бях непосредствен свидетел на всички затруднения. Никак не беше лесно, но те се справиха.

— Искаш ли едно питие? — попита Ким и го отведе в дневната.

— Непрекъснато мислех за теб — каза той и я прегърна. — Жадувах да те държа така и да те целувам.

Ким леко се отдръпна.

— Трейси и Мегън...

В този момент близначките се втурнаха в стаята.

— О! — казаха двете в един глас. — Мислехме, че си сама — добави Трейси, хвана Мегън за ръката и я поведе обратно към вратата.

— Почакайте...

— Добър вечер, Мегън, Трейси — поздрави Рейнолд спокойно.
— Радвам се да ви видя отново.

— Здравейте — отвърна Трейси колебливо.

Рейнолд ѝ подаде ръка. Трейси погледна въпросително към сестра си, която демонстративно скръсти ръце пред гърдите си, след което Трейси пхна нейните в джобовете си.

Ким не вярваше на очите си.

— Трейси, какво означава това? Тъкмо искахме да пийнем по нещо — добави тя бързо, когато забеляза предупредителния поглед на Рейнолд. — Защо не ни правите компания? Донесете си кола от кухнята.

— Не, предпочитаме да гледаме телевизия — побърза да откаже Трейси.

— После ще имате време и за това — отвърна Ким.

Неловко мълчание се възцари в стаята и Рейнолд се опита да излезе от неприятната ситуация.

— Ако не се лъжа, тази вечер ще предават шоуто на Бил Косби, нали? Разбирам, че не искате да го пропуснете.

Мегън му хвърли унищожителен поглед. Дори телевизионната програма не му бе ясна.

— Не, то е утре вечер.

Ким пое дълбоко въздух.

— И двете отивате сега в стаята си. Тъй като не знаете да се държите възпитано, ще прекарате вечерта, размишлявайки по този въпрос, вместо да гледате телевизия.

Трейси се взираше ужасено в майка си.

— Но, мамо...

— Не желая повече да разговарям с вас — прекъсна я Ким и се обърна към Рейнолд. — Искам да се извиня заради дъщерите си. Нека все пак да изпием по нещо.

Трейси и Мегън ги гледаха нерешително, после напуснаха стаята и тихо затвориха вратата след себе си.

Рейнолд се почувства неловко.

— Съвсем не исках да внасям вражда в дома ти, Ким.

Само ако знаех какво трябва да сторя, за да ме приемат!

— Рейнолд, и аз самата не знам какво им става. Повярвай ми, никога не са се държали така.

— Най-добре ги остави на мира, тогава най-бързо ще се оправят. Мисля, че всичко ще си дойде на мястото вдругиден, когато се кача на самолета за Вашингтон.

— Съвсем ясно е, че искат да те бойкотират, Рейнолд. Двете твърде дълго ме имаха само за себе си и сега те приемат като заплаха. Боже мой, каква нелепа история!

— Не е чак толкова ненормално — възпротиви се той. — Съжалявам, че ти създадох допълнително проблеми. Ти и без това имаш достатъчно. Не исках да става така.

— Не е твоя вината, Рейнолд. Но да оставим това, ще открия в какво се състои работата.

— Притеснявах се за теб, откакто се разделихме в Бътчарт Гардънс — каза той и пое чашата, която тя му подаваше, като я привлече със свободната си ръка до себе си на канапето. — Надявам се, че и ти си мислила за мен.

Ким не отговори веднага. Като се изключат часовете в клиниката, когато оперираше или разговаряше с пациентите, бе мислила постоянно за него. Изведнъж си пожела да е някъде само с него — някъде, където вратите не се отварят неочаквано и не надничат любопитни очи.

— Все още чакам отговора ти — напомни Рейнолд.

— Извинявай, какъв беше въпросът?

— Дали и ти през цялото време си мислила за мен.

В този момент се почука на вратата и Ана влезе да се сбогува.

— Лека нощ, Ана — каза Ким. — Момичетата трябва да изгасят осветлението в десет и освен това тази вечер няма да гледат телевизия.

Ана кимна и се качи в стаята си на втория етаж.

— Е, най-после сме сами. — Рейнолд въздъхна с облекчение.

— На твое място не бих била толкова категорична. Близначките са непредвидими.

— Ако си гладна, можем веднага да тръгваме. Пък и в ресторанта бихме могли да пийнем по още нещо — предложи Рейнолд.

По пътя Рейнолд й разказа подробно за предстоящата си предизборна кампания. Ким с изненада установи, че го ревнува от работата му. Упрекна се за това и си напомни, че той е истински политик, който обича професията си също толкова, колкото и тя своята.

Келнерът ги поведе през големия елегантен ресторант до масата им, която се намираше близо до прозореца. Бяха си поръчали вино, когато внезапно към тях се приближи някакъв мъж.

— Сенатор Бърнс!

Рейнолд стана и му подаде ръка.

— Много далече сте от дома, сенаторе — каза непознатият. — Но това се отнася и за двама ни. Аз съм Харви Редклиф от Бут. Слушах речта ви миналата пролет пред „Ротари“-клуб.

По приятелския поздрав Ким бе заключила, че Рейнолд лично познава този човек.

— Хубав град е вашият и хората са много мили — усмихна се Рейнолд. — На почивка ли сте тук, Харви?

— Жена ми и аз пътувахме много това лято. Впрочем, тя е ето там, отпред — каза той и посочи една маса в ъгъла.

Рейнолд кимна на жената, която едва отговори на поздрава му.

— Радвам се, че се видяхме. Предайте моите поздравии на съпругата си. Желая ви приятно прекарване на отпуската.

Когато Харви Редклиф се върна на масата си Ким забеляза, че той и жена му поведоха оживен разговор.

— Как мислиш, за какво ли си говорят? — попита тя Рейнолд.

— Напълно ми е безразлично — отговори той. — Важното е да гласуват за мен на изборите.

— Смяташ ли, че ще е чак толкова критично?

— Това ще са най-трудните избори, в които някога съм участвал.

— Откога си в политиката?

— Всъщност още от момента, в който завърших университета — заразказва Рейнолд. — Няколко години работих като прокурор, но още тогава заемах допълнително и политически длъжности.

— Какви смяташ, че са шансовете ти срещу опонента ти, който кандидатства за твоето място? Нали каза, че още е твърде зелен.

Рейнолд се засмя.

— Вярно е, но никога не бих го казал на всеослушание, защото когато започнах и аз не бях много по-възрастен.

Ким се загледа замислено пред себе си.

— Мислиш ли, че ще успееш?

— Ако някой не започне да разпространява гадни слухове... — отговори Рейнолд и се разсмя високо, като че ли това бе напълно

изключено.

Ръката му лежеше върху нейната и пръстите му я галеха. Ким не смееше да вдигне поглед. Сърцето ѝ бе свито от притеснение, но въпреки това не можеше още да му се довери.

Рейнолд като че ли не забелязваше какво става в нея. Наведе се леко през масата и повдигна брадичката ѝ с пръсти.

— Предлагам да си изработим план, Ким — каза той тихо. — План, който ще ни позволи да се виждаме редовно, въпреки разстоянието.

Ким мълчеше. Разкъсваше се между чувствата си към него и благоразумието, което ѝ подсказваше, че твърде много пречки стоят на пътя на любовта им.

Искаше да бъде с него и никога да не се разделят. Тогава пред очите ѝ изникнаха лицата на дъщерите ѝ. Трябваше да ги закриля, докато поемат сами пътя си. А това изискваше и да не допуска да бъдат замесени в скандална история.

Въпреки разкъсващите я противоречия, Ким успя да се овладее.

— Не зная как си го представяш, Рейнолд, макар че трябва да призная — звучи твърде примамливо.

— Ако помислим заедно, ще намерим някакъв начин.

— Рейнолд, не знам как. Между нас се простират повече от две хиляди мили. А моите пациенти имат право на грижи от страна на лекарка, която да не си почива в болницата след дълъг полет през континента... В тази страна няма много жени ортопед-хирурзи, а това е професия, която изисква допълнителни усилия дори и от един мъж, какво остава за една жена.

— Знам, Ким, но сигурно има някакво разрешение на въпроса.

— Това още не е всичко, Рейнолд. Не забравяй и дъщерите ми, за които трябва да се грижа. Какво биха правили с майка, която е или в болницата, или в самолета?

— Окей, разбирам. Значи аз ще бъда този, който ще идва при теб. Впрочем, ако дамата желае това.

Келнерът донесе листа с менюто и прекъсна разговора им. Ким се облегна назад. Щеше ли да намери начин да разреши въпроса с извънбрачното раждане на дъщерите си? За сега не виждаше изход, но беше сигурна в едно: никога нямаше да допусне един скандал да

нарани хората, които най-много обичаше. А към тях принадлежеше и сенатор Рейнолд Бърнс.

XIII

Ким стоеше в трапезарията и оглеждаше масата, която Ана бе подредила с много любов така, че нищо да не липсва.

— Не мога да разбера защо се разиграва такъв театър заради този сенатор Бърнс — прозвуча неочаквано гласът на Мегън. — Госпожа Маккензи дори нямаше време да ни приготви любимите сладки, които обикновено ни поднася в четвъртък.

— Мегън, нямате основание да се оплаквате! — Ким се бе върнала вкъщи преди по-малко от половин час и вече усещаше враждебността, която дъщерите ѝ показваха, щом станеше дума за Рейнолд. — Трейси също ли си е вкъщи?

— Да, тя е в нашата стая. Трябва да ти предам, че не е гладна, така че можеш да прибереш единия комплект прибори.

— А ти, Мегън? Ще останеш ли с нас? — попита Ким и малко се засрами, че се бе поддала на тона на дъщеря си. Напрежението се предаваше и на нея и ѝ ставаше все по-трудно да се справя със създалото се положение.

— Като се има предвид, че пиленото с кърми ми е любимото ядене, ще трябва да ме изтърпите. Но ти обещавам, че ще се прибера веднага горе, щом се нахраня.

Мегън гледеше майка си предизвикателно.

Лицето на Ким почервения от гняв.

— Мегън, моля те, качи се горе и кажи на сестра си, че искам веднага да разговарям с вас двете. Ще ви чакам в дневната.

Тя се опита да се успокои, седна в креслото си и зачака близначките.

— Здравей — каза Трейси, като че нищо не се бе случило. — Не знаех, че си се върнала. Как е малкото момиче, за което ни разказа?

Ким се усмихна.

— Добре е. Дори много добре.

— Хубаво — каза Трейси. — За какво искаш да разговаряш с нас?

— Искам да поговорим за вашето поведение към сенатор Бърнс.

— Защото не искам да вечерям с вас ли? — попита Трейси. — Това няма нищо общо с него. Само не се чувствам много добре. Просто искам малко спокойствие.

— Трейси, ти не си болна, така че не ми разправяй врили-некипели — отговори Ким и накара момичетата да седнат.

Наведе се напред със сериозно лице и заговори за държанието им през последните дни и най-вече за отношението им към Рейнолд.

— Може би просто не го харесваме — каза Мегън, докато Трейси бе скръстила ръце и кимаше в знак на съгласие. — Хората имат различни вкусове.

— Става въпрос за нещо много повече от това дали харесваме някого, Мегън. Става дума за това, че не съм ви възпитавала да се държите към хората така нелюбезно, отблъскващо и неучтиво. Много съм разочарована от вас и съм ви много сърдита.

Момичетата бяха станали и стояха с наведени глави пред Ким.

— Съжалявам — каза Трейси тихо. — Наистина, мамо. Вече няма да се държа така, обещавам ти, а после ще дойда и да вечерям.

Мегън погледна към сестра си, но тя се направи, че не я забелязва.

— Окей — съгласи се и тя накрая, — и аз съжалявам.

— Преди да се качим и трите горе, за да се преоблечем, може би една от вас ще ми каже защо го направихте? Никога преди не сте били така невъзпитани. Защо точно към сенатор Бърнс бяхте толкова груби?

Трейси и Мегън се спогледаха, а после като по команда и двете вдигнаха рамене.

— Ясно, не мога да изкопча никакъв отговор — въздъхна Ким. — Рейнолд ще дойде всеки момент, нека идем горе и да се преоблечем.

Вечерята премина спокойно и на пръв поглед напълно хармонично. Близначките се държаха дружелюбно и се стараеха да бъдат добри. Въпреки това Ким долавяше, че не всичко е наред. Сякаш между двете имаше мълчаливо споразумение да се покажат във възможно най-добрата светлина и може би не го правеха само, за да угодят на майка си и нейния гост. Трейси и Мегън бяха като всички деца. В крайна сметка те знаеха, че за тях е по-добре да са в добри отношения с майка си.

Ана сервира десерта: мелба в скъпи кристални чаши.

Трейси изгреба последната лъжичка и се обърна към Рейнолд.

— Какво ще кажете за нашия град, сенатор Бърнс? Големите аутобани и множеството паркове са наистина супер, нали? В Монтана сигурно също имате аутобани и паркове, но при нас морето и ски пистите са отдалечени едни от други само на един час път.

— Тук наистина е много хубаво, Трейси...

— Ще спечелите ли изборите? — прекъсна го тя. — Сигурно ще спечелите. Все пак вие сте от дълго време сенатор и всеки ви познава. Ще останете във Вашингтон, ако спечелите, нали?

Рейнолд кимна.

— Е — продължи Трейси, — ще ви стискам палци да спечелите.

Момичетата изчакаха учтиво, докато възрастните привършат вечерята си, извиниха се и отидоха в стаята си.

Като влязоха, Трейси седна пред леглото на Мегън. Двете бяха измислили план как могат да разделят Рейнолд и майка си.

— Но Джордж Карлсън е женен и има две деца — уточни Трейси.

— Сенатор Бърнс обаче изобщо не знае това, а ги си виждала как се държи мама, когато срещне Джордж. Двамата винаги се поздравяват с целувка, даже и когато жена му е там.

— Да, така е. Но какво ще му кажеш? Че искаме да накараме този господин Бърнс да ревнува и затова той трябва да дойде?

— Нима нямаш никакво въображение? — скара се Мегън на сестра си. — Ще кажем на Джордж, че мама ни е помолила да му се обадим да дойде.

— Ако това не стане, не забравяй, че идеята не беше моя.

— Но това е единствената възможност, не разбираш ли?

— Да, вярно е.

Ким и Рейнолд пиеха кафе в дневната, когато се позвъни. Малко след това Ана въведе Джордж Карлсън. Джордж беше хубав мъж. Лицето му още пазеше тена си след една почивка на Хаваите, откъдето той и семейството му се бяха върнали преди две седмици.

Ким скочи и се хвърли в прегръдките на приятеля си, който, смеейки се, я завъртя и я целуна.

— Джордж, къде се беше загубил толкова време? — попита Ким радостни, че го вижда. — Откакто съм се върнала, не си идвал в

болницата. Ела! — Тя го хвана за ръката и го поведе към канапето. — Искам да те запозная със сенатор Бърнс.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, а Ким помоли Ана да донесе още едно кафе за Джордж...

Ким усети, че Рейнолд изведнъж стана много въздържан. Какво му беше? Толкова ѝ се искаше двамата мъже да се разбират добре. Джордж беше най-добрият ѝ приятел, човек, на когото винаги можеше да разчита.

Докато Рейнолд и Джордж разговаряха за инцидента в парка, Ким се питаше защо Джордж бе дошъл така внезапно. Не можеше да си спомни някога да е идвал, без предварително да се обади.

Ана влезе с кафето, като носеше и една мелба, защото знаеше, че той много харесва този десерт.

Рейнолд наблюдаваше новодошлия мълчаливо. Този Джордж изглежда беше нещо повече от приятел на семейството. Питаше се доколко ли близки бяха отношенията между Ким и него. Така, както се държеше, както гледаше и разговаряше с Ким, не можеше да няма нещо повече от обикновено приятелство между колеги.

— В цялата болница дни наред нямаше друга тема за разговори — продължи Джордж и се засмя. — Не знам на какво повече се чудехме — на мотивите на тези млади хора или на факта, че нашата Ким Пъркинс е била по море заедно с един сенатор.

Ким видя как лицето на Рейнолд потъмня и се опита да смени темата.

— Какво правят трите ти женички, Джордж? Всички ли са добре?

— Да, всичко е наред. Моите два духа мъчители настояха да предам поздрав на леля Ким. — Той погледна часовника си. — Малко се обезпокоих, когато ми се обади Мегън и каза, че трябва да дойда. Но както виждам, при теб всичко е наред. Не ми се сърди, но трябва да тръгвам. Аз съм стар човек и имам нужда от сън. Утре рано трябва да оперирам.

— Почакай малко, Джордж. Какво каза току-що? Мегън ти е телефонирала? Но защо?

Джордж я погледна изненадано.

— Мегън смяташе, че историята с бомбата те е разстроила много, и то толкова, че не можеш да се концентрираш в работата си. Тя

каза, че си искала да говориш с мен, защото не си била сигурна, дали утре ще можеш да поемеш дежурството си.

Ким смаяно поклати глава.

— Просто не мога да повярвам!

— Не се сърди на Мегън — каза Джордж. — Може би малко е драматизирала нещата, но когато става въпрос за майка ѝ, тя се тревожи много.

— По-скоро ми се струва, че работата е съвсем друга — каза Ким и погледна към Рейнолд.

Той кимна.

— А аз си мислех, че всичко се е оправило. Явно съм се излъгал.

Дали се лъжеше и за Джордж? Все пак бе възможно Ким да има приятел, без зад това да се крие нещо друго.

Джордж стана и се засмя.

— Не се оставяйте двете да ви разиграват — посъветва ги той и подаде ръка на Рейнолд.

Ким изпрати приятеля си до вратата, върна се и седна до Рейнолд.

— Искаш ли едно бренди?

— Да, с удоволствие.

Той взе чашата, отпи и се облегна назад.

— Е, какво ще кажеш за момичетата? Съвсем ясно е, че не могат да ме понасят. Но ти не си виновна, Ким. Направи всичко, което можеше.

— Въпреки това, изглежда, нещо съм сбъркала при възпитанието им. Ще трябва сериозно да се заема с тях.

— Не бих го направил, Ким. Дъщерите ти са достатъчно големи, за да имат собствено мнение и да го изразяват, когато сами пожелаят. Освен това тази вечер бяха подчертано мили и любезни. Нямахте нищо, за което да можеш да ги упрекнеш.

— Но това обаждане на Джордж... — Тя млъкна и погледна безпомощно Рейнолд.

Той усещаше, че трябва да я подкрепи в този момент, но не можеше да си обясни причините за тази неприязън. Мислите му постоянно се въртяха и около този Джордж Карлсън. Не искаше да пита Ким каква роля играе този мъж в живота ѝ. Ако тя имаше

желание сама да му каже, щеше да го направи, ако не... Е, тогава двамата може би наистина бяха повече от приятели.

Мислеше за живота си и за кариерата си. И двете се развиваха нормално, по план, без големи изненади. Всичко се промени из основи, когато срещна Ким. Беше се влюбил в нея и оттогава сякаш неговият свят се обърна с главата надолу.

Рейнолд обичаше жена, чиито дъщери се опитваха с всички сили да го отблъснат. Но защо? Джордж ли бе причината? Той ли беше другият мъж в живота ѝ, когото близначките харесваха и желяха за баща?

А как ли бе при Ким? Споделеше ли предпочитанията на дъщерите си? Дали не приемаше още отначало връзката си с него само като едно приключение?

Тази мисъл не му даваше покой и Рейнолд не можеше повече да остане в този дом. Докато тя бе до него, нямаше никакъв шанс да успее да анализира чувствата си. Трябваше да избяга колкото е възможно по-далече от нея.

Внезапно се изправи.

— Благодаря за хубавата вечеря, Ким — каза той сковано и остави чашата си на масата.

— Просто така изведнъж?...

— Денят беше дълъг, а утре рано трябва да отлети обратно.

В коридора спряха смутено един срещу друг ѝ се погледнаха в очите. Рейнолд бе сложил ръка на бравата. Виждаше питащия поглед на Ким, но знаеше, че тя е твърде горда, за да му поиска обяснение за внезапното тръгване.

Наведе се и я целуна. С голямо усилие на волята потисна желанието да я грабне и притисне до себе си. Измънка, че ще ѝ телефонира от Вашингтон и в същото време знаеше, че това е лъжа.

XIV

Бяха изминали три седмици, без Ким да чуе нещо за Рейнолд и тя все повече губеше надежда. За първи път се довери на сърцето си и трябваше да признае пред самата себе си, че е направила грешка. С всеки изминал ден се убеждаваше, че той никога повече няма да ѝ се обади.

Когато вечер се прибираще вкъщи, избягваше да среща Ана. Отдавна бе угаснала искрицата надежда, че икономката може да ѝ предаде някакви новини от Рейнолд.

С бавни стъпки Ким и тази вечер се качи по стълбите горе в спалнята си, преоблече се и отново слезе долу.

Госпожа Маккензи подаде глава от кухнята.

— Не ви чух да влизате, доктор Пъркинс — каза тя с мила усмивка. — Веднага ще ви донеса пощата.

— Оставете, Ана. Едва ли има нещо важно.

Икономката я погледна изпитателно, но не каза нищо. Работеше достатъчно дълго при Ким, но никога не си бе позволила да изказва мнение по семейните проблеми, без да я питат и Ким ѝ бе благодарна за това.

Влезе в стаята за спортни занимания и се качи на колелото. В главата ѝ постоянно се въртеше въпросът защо Рейнолд не се обажда. Какво бе сбъркала? Близначките ли бяха все пак причината? Но той винаги бе проявявал пълно разбиране, особено към поведението на момичетата.

Ким повъртя половин час педалите и после се зае с гиричките. В стаята влязоха Трейси и Мегън и я поздравиха.

— Представи си — разприказва се веднага Мегън, — Трейси си изтървала всичките учебници точно пред Ренди Уилсън.

— Не мога да се покажа повече в училище. — Трейси изглеждаше напълно съкрушена.

— Но как така? — попита Ким загрижено. — Не разбирам за какво е цялото това вълнение.

Тя избърса потта си с хавлиена кърпа и я наметна на раменете си.
— Мамо! — започна Мегън укорително. — Как така не разбираш? Тя го е направила нарочно.

— Защо?

— Мамо! — извъртя театрално очи Трейси.

— А, разбирам! Искала си по този начин да го накараш да ти обърне внимание, предполагам.

— Но нищо не се получило — отговори Мегън и се засмя. — Той просто минал покрай нея, стъпил на учебниците и дори не я погледнал.

Трейси скри лице в ръцете си.

— Такъв позор! Никога вече няма да мога да се появя в училище!

Ким се помъчи да не се засмее, когато прегърна дъщеря си, Трейси имаше склонност да преувеличава всичко и тя знаеше добре, че тази заплаха не биваше да се приема сериозно. След няколко съчувствени думи позорът бе намалял наполовина, и дори Трейси изведнъж се сети, че днес е четвъртък и горе в кухнята я чакат Анините вкусни сладки.

— Но не яжте твърде много — викна Ким след тях. — Скоро ще вечеряме.

Тя се загледа след дъщерите си и въздъхна. Искаше ѝ се и нейните проблеми да могат да се решават така лесно. Вкъщи и в клиниката винаги тя бе тази, която помагаше на другите, тя трябваше да се грижи за всичко и всички. Сега си мечтаеше да има някого до себе си, с когото да споделя проблемите си и на чието рамо да може да се опре при нужда.

След вечеря близначките отидоха на гости в приятели. Ким пожела лека нощ на Ана и се качи в стаята си. Още една самотна вечер пред телевизора. Питаше се още колко вечери като тази би могла да понесе. Работата по болничните листи, които бе донесла със себе си, щеше да я откъсне от мислите ѝ. Трябваше само да се концентрира.

Изненада се, когато близначките се прибраха, а тя не бе свършила дори половината от работата си. Момичетата ѝ разказаха за срещата, целунаха я и отидоха в стаята си.

Секунди по-късно Трейси показа още веднъж глава от вратата.

— Мамо, всичко ли е наред при теб? В последно време изглеждаш малко уморена.

Ким направи усилие да се усмихне и увери дъщеря си, че няма за какво да се тревожи.

— Добре — каза Трейси облекчено, — просто не искам да си нещастна.

Ким поработи известно време, после събра листите и посегна към вестника. Прегледа набързо заглавията от първите страници и продължи нататък.

Изведнъж трепна. От горната част на втора страница я гледаше усмихнатото лице на Рейнолд. Три пъти трябваше да прочете статията до снимката, докато разбере съдържанието ѝ.

Рейнолд Бърнс пътуваше през Монтана във връзка с предизборната си кампания. Репортерът допълваше, че сенатор Бърнс — за разлика от младия си конкурент — посещава не само големите градове на страната, а спира и в малките градчета и села, разговаря с фермерите и по всяко време е готов да изслуша грижите и нуждите на гражданите.

Ким пусна вестника встрани до себе си и за момент се вкопчи в мисълта, че Рейнолд е бил твърде зает през последните седмици, за да ѝ телефонира. Но после поклати бавно глава. Не биваше да се самозалъгва, познаваше го добре. Ако наистина се интересуваше от нея, щеше да намери време поне веднъж да позвъни.

През следващите нощи Ким спеше все по-лошо. Улавяше се, че реагира нервно на всичко и често е несправедлива с близначките, а след всеки гневен изблик си обещава да не позволява личните проблеми да вземат връх в живота ѝ.

Момичетата се отдръпнаха от нея и даже Ана се стараеше да не ѝ се изпречва на пътя, ако това не е необходимо.

Колкото повече приближаваха изборите, толкова повече статии се появяваха за Рейнолд. Всяка вечер Ким вземаше куп вестници със себе си в спалнята, лягаше в леглото и претърсваше страниците за снимка или съобщение, свързано с него. До изборите оставаше само една седмица.

Междувременно купчината документи на бюрото ѝ бе станала толкова голяма, колкото никога досега. Всяка вечер тя се оттегляше да работи, но ѝ беше толкова трудно да се концентрира, че нищо не се получаваше.

Този следобед дори бе отложила една операция за следващия ден — нещо, което никога досега не беше си позволявала. Съвестта и дългът ѝ на лекар не ѝ даваха покой. Отчаяно се питаше какво още щеше да се случи, ако не успее да изхвърли този мъж от мислите си.

Тя забеляза Трейси да влиза твърде късно и не успя да потисне сълзите, които напиха в очите ѝ.

— Мамо, какво ти е? — попита Трейси и седна до нея.

Ким прегърна дъщеря си и се опита да спре хлипането си.

— Какво става, мамо? Мегън и аз много се тревожим за теб. Болна ли си?

Ким поклати глава и се опита да се усмихне.

— Не, Трейси, не съм болна, само съм малко тъжна. Няма нужда да се тревожите, уверявам те.

— Само че ние се тревожим. Защо не ни кажеш какво ти е? Все пак скоро ще станем на тринадесет. Не бива вече да се отнасяш към нас като към малки деца.

— Съжалявам, Трейси, аз и не искам да е така. Просто мислех, че е по-добре да не ви занимавам с моите грижи. Но ти имаш право, не трябваше да постъпвам така.

Ким се облегна отново назад върху възглавниците и въздъхна тихо.

— Не зная как да ти го обясня, Трейси. Свързано е със сенатор Бърнс. Мислех, че сме добри приятели, но откакто той си отиде онази вечер през септември, повече не се е обаждал.

Тя прокара ръка по челото си и погледна сериозно Трейси.

— Знаеш ли, не мислех, че това толкова ще ме засегне. В последно време не се държа с вас особено добре, а и в работата съм толкова изостанала, както никога преди.

Ким сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Но моля ви, не се тревожете, Трейси. Всичко ще се оправи, обещавам ви.

Тя стана и взе една от папките с документи.

— За да видиш, че се отнасям сериозно към това обещание, ще прегледам още сега поне тази папка, а през почивните дни ще предприемем трите нещо заедно, окей? Помислете с Мегън какво ви се иска да направим. Сигурно ще измислите нещо.

Трейси стана колебливо. Ким окуражително ѝ се усмихна.

— Всичко е наред, повярвай ми — увери я тя още веднъж, преди Трейси да затвори вратата след себе си.

В коридора момичето спря за миг и скри лице с ръце, после изтича в стаята при Мегън.

— Угаси телевизора, Мегън. Трябва да обсъдим нещо много важно.

— Какво има?

— Държахме се просто невъзможно. Така се срамувам.

Мегън погледна изненадано сестра си.

— За какво говориш? Нищо не разбирам.

— Мегън, мама много плака и знаеш ли защо? Защото ние, собствените ѝ дъщери, постъпихме ужасно.

— Трейси, за какво всъщност говориш? Ако не ми кажеш веднага за какво става дума, ще пусна отново телевизора.

Трейси разказа на сестра си за разговора с майка си и докато ѝ обясняваше, лицето на Мегън също доби виновен израз.

— Да, права си — съгласи се тихо тя накрая. — Това наистина беше много подло от наша страна.

— Трябва да предприемем нещо, Мегън, и то веднага. Хайде, облечи си халата. Имам една идея.

Двете излязоха тихо от стаята, затвориха вратата, промъкнаха се безшумно на пръсти до жилището на Ана Маккензи на горния етаж и почукаха на вратата. След малко се чуха стъпки и икономката отвори.

Винаги добре подредените ѝ коси сега бяха прибрани в мрежичка. Беше облечена в дълъг син пенъоар, с пантофи на краката. Макар че бе твърде необичайно близначките да я посещават в нейните стаи, тя ги покани любезно да влязат вътре.

— Така, първо седнете, а после ми разкажете какво ви тежи на сърцето.

Трейси смутено си играеше с колана на халата си.

— Направихме нещо много лошо — каза тя тихо, — а вие сте единственият човек, който сега може да ни помогне.

Те ѝ разказаха цялата история, като се редуваха — от първата среща със сенатор Бърнс, до разговора на Трейси с Ким преди малко.

Икономката изслуша всичко, без да ги прекъсва.

— Днес е вече твърде късно — каза тя, след като погледна часовника, — но утре веднага щом майка ви излезе, ще се свържа със

сенатор Бърнс.

На следващата сутрин двете едва изчакаха Ким да се сбогува с тях и колата ѝ да завие зад ъгъла.

Изминаха няколко минути, докато се свържат със сенатора. Близначките напрегнато слушаха как икономката му обяснява всичко и лицето ѝ накрая светна от радост, когато той прие поканата за вечеря.

Когато Ана остави слушалката, двете момичета се хвърлиха върху нея, задърпаха ръката ѝ и не спираха да говорят в един глас.

— Бяхте чудесна — каза Трейси.

— Да, просто чудесна — повтаряше и Мегън. — Но как ще обясним на мама, че сенаторът така изведнъж ще ни посети?

— Уместен въпрос — съгласи се Трейси замислено.

— Е, все ще ни хрумне нещо.

Двете грабнаха чантите си и изтичаха заедно навън, където една приятелка от съседните къщи вече ги чакаше.

XV

Следващата вечер близначките бяха толкова нетърпеливи и възбудени, че Ана едва успя да ги накара да се преоблекат, преди да дойде гостът.

Когато се позвъни, те се спряха нерешително в коридора, побутвайки се една друга към вратата, защото никоя от тях нямаше смелостта да отвори.

— Мисис Маккензи — прошепна възбудено Трейси. — Не може ли вие да отворите?

Но все пак Мегън събра кураж и отвори. Пред тях стоеше сенатор Бърнс, с два букета карамфили в ръка.

— Тези са за вас — каза той и подаде на всяка по един. — Нещо като предложение за мир и благодарност за обаждането ви.

Близначките се бяха изчервили.

— Ние сме тези, които трябва да се извинят — измърмори Мегън полугласно.

— Няма ли да поканите сенатор Бърнс да влезе? — дойде им на помощ икономката, поздрави го учтиво и го поведе към гостната.

Рейнолд заразказва за предизборната си борба и така успя да разсее появилото се напрежение.

— Утре са изборите — уточни той и седна на креслото до прозореца. — Затова трябва още днес в полунощ да летя обратно.

След като икономката донесе лимонада за близначките и едно питие за Рейнолд, Трейси събра смелост и разказа за техния план с Джордж.

Сенаторът се стараяше да облекчи положението им. Слушаше ги усмихнат и показваше разбиране към първоначалната им враждебност.

Като привършиха с признанията, Трейси и Мегън с удоволствие смениха темата и разказаха на Рейнолд за предстоящото театрално представление в училище.

— Това е чудесно! Дали не бих могъл и аз да получа билет?

— Искате да кажете, че желаете да дойдете на представлението?
— попита удивено Мегън.

— Да, винаги съм обичал театъра.

— Но ние не сме истински артисти.

— Това не пречи — в крайна сметка никой не се ражда научен.

Смехът заглъхна изведнъж, когато вратата се отвори и влезе Ким. Трейси се окопоти първа.

— Мамо, сенатор Бърнс ни е дошъл на гости и той... тоест...

— Трейси, остави, по-добре аз да обясня — прекъсна я Мегън,
— ти само заекваш.

— А какво ще кажете да оставите това на мен? — попита Рейнолд и стана. — Ким, съжалявам, че не ти се обадох толкова време. Виновна е проклетата ми гордост. Но това е дълга история.

Ким се приближи бавно. За първи път от много седмици на лицето ѝ просветна усмивка. Подаде ръка на Рейнолд, а той я задържа в своята.

— Радвам се, че си дошъл — поздрави го тя тихо. — Но как така точно в навечерието на изборите? Нямаше ли срещи за днес?

— Предизборната кампания премина добре — отговори той. — Направих всичко, което беше необходимо и когато вчера дойде поканата по телефона, си помислих, че това е една добра възможност да си почина от стреса поне за няколко часа. Към дванадесет трябва да се връщам обратно.

Ким погледна изненадано дъщерите си.

— Не знам нищо за подобна покана.

— Мегън, разкажи на мама за обаждането — настоя Трейси.

— Защо винаги аз? Това си беше твоя идея.

Рейнолд пусна ръката на Ким, постави длани върху раменете на двете момичета и се опита да обясни всичко. Близначките кимаха утвърдително през цялото време и когато Рейнолд свърши, Мегън рече:

— Не се сърди, мамо, но няма да вечеряме с вас. Уговорихме се с Рейчъл да репетираме ролите си за театралното представление.

С нищо не показаха, че искат да оставят майка си и Рейнолд насаме.

По време на вечерята и двамата избягваха темата, която най-много ги вълнуваше. Едва когато Рейнолд сгъна салфетката си и я

остави до чинията, той се реши и каза сериозно:

— Колко маловажни бяха нашите проблеми в началото на познанството ни, не смяташ ли? Имам предвид всички тези дискусии за закона за болниците. Просто само се въртахме в кръг.

Ким се съгласи.

— Да, имаш право. В сравнение с това, което стана после, наистина бе незначително.

— Сега, когато решихме този проблем, не мислиш ли, че бихме могли да приключим и с останалото?

— Как така сме решили проблема със закона? — попита изненадано Ким. — Да не би да смяташ, че последиците от него ще бъдат заличени от изборите?

Ана почука и влезе, за да се сбогува, а Рейнолд и Ким ѝ благодариха за превъзходната вечеря и ѝ пожелаха лека нощ.

— Би било по-лесно да се промени закона — каза Рейнолд, след като икономката излезе, — отколкото да се води предизборната кампания. — Той се пресегна през масата и взе ръцете на Ким в своите. — Трябва да поговорим за нашите проблеми — каза тихо. — Знам, че не постъпих правилно, но ако не изясним това, никога няма да стигнем до някакво решение.

Ким издърпа ръцете си и стана.

— Нека идем в дневната. Ще ти наляя бренди, докато разговаряме на спокойствие за всичко.

— Или най-малкото докато тръгна за летището.

Като затвори вратата на дневната, тя се обърна и се озова съвсем близо до Рейнолд. За миг те се гледаха в очите, после той обви ръце около нея и я притегли към себе си.

— Толкова ми липсваше — каза тихо и я целуна.

Седнаха един до друг на канапето и Рейнолд затвори за миг очи, като притисна с две ръце слепоочията си.

— Изтощен си — каза загрижено Ким и ѝ се прииска да може да му помогне. — Едва ли ти е било лесно през последните дни.

— Не, не беше лесно. Но работата най-малкото ми помогна да издържа раздялата с теб. Не ми е приятно да го призная, но онази последна вечер те ревнувах от Джордж Карлсън. Знам, че е глупаво, но не мога да го променя.

— Не те упреквам, Рейнолд. Нямах как да знаеш, че Джордж е женен мъж и го смятам за нещо като брат. — Ким видя, как той въздъхна с облекчение. — Близначките искаха да те оставят с погрешни впечатления и наистина успяха.

— Не им се сърди повече, Ким. Те разбраха грешката си и направиха всичко възможно да я поправят.

— Изобщо не мислех, че някога пак ще те видя.

— А аз през цялото време не можех да мисля за нищо друго, освен за теб — призна Рейнолд.

— И при мен беше така.

Той я погали по косите.

— И? Добри или лоши бяха мислите? — попита той усмихнато. — Проклинаше ли ме или копнееше за мен?

Ким се засмя.

— Наистина ли искаш да ти кажа?

Тя усещаше пръстите му и по гърба ѝ премина лека тръпка.

— Имам да наваксам толкова много — каза Рейнолд тихо и я привлече още по-близо. — Най-добре ще е да започна веднага.

Устните му докосваха нежно лицето ѝ и Ким отвърна на целувката... Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре към врата и тя притегли главата му по-близо. Той отново я целуна и Ким се сгуши в него. С нежелание отвори очи, когато той отдръпна устните си. Погледът му бе пълен с любов.

— Обичам те, Ким — произнесе Рейнолд много сериозно. — Обичам те от първия миг.

Ким искаше да отговори, но гласът ѝ изневери. Не желаше никога повече да се разделя с него, но не можеше и да забрави въпросите, които трябваше да разрешат заедно.

— Рейнолд — гласът ѝ прозвуча дрезгаво. — Няма истинска любов без доверие. Трябва да си вярваме един на друг.

— Искаш да кажеш, че аз трябва да ти вярвам, нали? — Той опря чело в нейното и въздъхна. — Имаш право, бях пълен идиот. Може би причината е в това, че като политик аз съм и скептик. Освен това като видях как се разпадна бракът на брат ми, песимизмът у мен се засили още повече. Но аз те обичам, Ким, никога не го забравяй.

Към десет часа близначките се прибраха и отново се оттеглиха под някакъв предлог, за да не пречат на майка си и сенатора.

Ким обвини шията му с ръце и устните им се сляха в целувка. Тя усещаше колко бурно реагира тялото ѝ на неговата близост след дългите самотни седмици.

— Не ми се тръгва тази нощ — каза Рейнолд и я целуна по върха на носа. — Ние сме създадени един за друг, Ким, усещам това.

— Аз също — съгласи се тя. — Но има още едно важно нещо, което стои между нас. Не само голямото разстояние.

— Не мисля, че съществува нещо, което би могло да ни раздели. Но, моля те, скъпа, да ми се довериш.

Тя се поколеба за момент. Обичаше този мъж. И въпреки че досега не бе разкрила никому тайната си, искаше ѝ се да вярва, че Рейнолд ще я разбере.

Ким пое дълбоко въздух и заговори за първи път за обстоятелствата, при които се бяха родили нейните близначки. Докато разказваше, забеляза, че очите му ставаха все по-тъжни и изпълнени със съчувствие.

— Няма нужда да ме съжаляваш — каза Ким и го погали нежно по бузата.

— Напротив, не мога да не го правя, мила. Просто не ми се мисли за всичко, което е трябвало да преживееш. С какво удоволствие бих видял сметката на този мъж.

— Той вече не живее в тази страна, Рейнолд, и освен това беше много отдавна. С помощта на това, което родителите ми бяха оставили, успях да задържа и трите ни над водата. А и близначките от самото начало ми носеха много радост. Рейнолд, кажи ми, моля те, съвсем искрено. Това променя ли нещо между нас?

— Не, разбира се, че не — отговори той веднага. — Аз те обичам и искам да се ожения за теб, Ким, тоест, ако дъщерите ти са съгласни.

Тя се засмя.

— Двете те харесват, не се съмнявай. Най-вероятно са те харесвали още отначало, но сами не са си го признавали, защото ревнуваха.

Когато часовникът в коридора удари единадесет, Рейнолд се изправи и я прегърна силно.

— Ще ми липсваш, скъпа. След една седмица ще се върна и тогава ще обсъдим бъдещето ни.

XVI

Ким и близначките седяха съсредоточени пред телевизора и чакаха говорителят да обяви резултатите от изборите в последните новини. От самото начало Рейнолд водеше, макар и в някои моменти с малка преднина.

На следващата сутрин Ким набра частния телефонен номер, който той й бе оставил. Връзката беше лоша, но тя се надяваше, че е разбрал поздравленията й за победа.

Когато остави слушалката, Ким се почувства силно разтревожена. Гласът му бе прозвучал чужд и студен. Дали само си въобразяваше, или Рейнолд бе просто уморен и напрегнат след трудните седмици?

Два дни по-късно той се обади и разговаряха повече от час. Рейнолд бързаше от една среща към друга. Дори през почивните дни трябваше да държи речи и да присъства на събрания, но я увери, че му липсва и няма търпение да я види отново.

Разочарована, Ким го бе попитала, кога ще бъде възможно това. Не искаше да го притеснява, но трябваше да знае, кога ще може да отдели време, за да дойде при нея.

Рейнолд замълча за миг и когато заговори отново, гласът му прозвуча малко несигурно. Обясни й, че все още не може да каже точния ден на срещата им.

През следващата седмица Ким беше затрупана с работа. Имаше три операции, трябваше да се грижи за пациентите си, а вечер вкъщи довършваше административните си задължения.

Уморена се хвърляше в леглото с единственото желание да заспи, но не можеше да избяга от мрачните мисли. Дали само си въобразяваше, или Рейнолд наистина бе охладнял към нея? Но той й бе говорил за чувствата си, не е възможно да го е разбрала погрешно.

Почивните дни отминаха, а Рейнолд все още не се бе обадил. Дори вестниците бяха спрели да поместват информация за популярния сенатор от Монтана през последните дни. Ким не знаеше къде се

намира той и какво прави. А така ѝ се искаше да може да взема участие във всичко, което беше свързано с него.

Дните преминаха в седмици и надеждата да го види бавно угасваше. Близначките постоянно бяха заети с репетиции за представлението и на Ким ѝ оставаше достатъчно време за размисъл, дори повече, отколкото на нея ѝ се искаше. Неведнъж ръката ѝ посягаше към телефона, но бързо се отказваше. Не, нямаше да му се обажда. Той първи трябваше да даде някакъв знак след дългата раздяла, че е готов да я види.

Отново се сети за своето признание. Излъгал ли беше, когато го попита дали извънбрачното раждане на близначките бе променило нещо между тях? Наистина бе говорил преди това за сватба, но тогава още не знаеше, че партията му иска да го предложи за президент. Това ли бе причината да се отдръпне? Може би се страхуваше, че кандидатурата му няма да бъде подкрепена, след като миналото ѝ станеше известно.

Ако беше така, тя трябваше да се справи с положението, отново да се върне към стария си начин на живот и да го забрави. Разумът ѝ казваше, че това би било най-доброто, но чувствата ѝ говореха съвсем друго.

Ким седеше пред камината, в която гореше огън и разпръскваше приятна топлина. Отпиваше бавно от горещия чай, който икономката бе запарила. Чувстваше се уморена и смазана. Изпитваше необходимост да остане сама със себе си. Мислите ѝ бяха прекъснати от Трейси, която се появи в стаята само по тениска над мокрия бански.

— Бързо се преоблечи, иначе ще си навлечеш някоя настинка — нареди ѝ Ким.

— Мисис Ле Бьо ни даде горещо какао, но въпреки това ми е студено... Мегън вече се качи горе. Искрах само да те попитам, дали тази вечер ще дойдеш на пробата на костюмите. Трябва да тръгнем веднага след вечеря.

Ким потърка чело.

— Не ми се сърди, Трейси, но предпочитам да остана у дома. На представлението, разбира се, ще дойда.

— Сенатор Бърнс каза, че и той иска да дойде. Смяташ ли, че ще удържи обещанието си?

Ким погледна дъщеря си изненадано.

— Той ли ви каза това? Ти и Мегън да не сте скроили пак нещо зад гърба ми, а?

— Не, не сме — отговори обидено Трейси. — Не бива постоянно да се съмняваш в нас, след като един път сме сбъркали нещо.

— Извинявай, Трейси, не съм искала да прозвучи така. Малко съм преуморена през последните дни.

— Наистина, мамо, в последно време не си много любезна с нас. Все за нещо ни се караш. Понякога даже не ми се прибира вкъщи.

Ким я погледна ужасено. Наистина ли е била толкова лоша с децата си?

— Трейси, ако така сте приели нещата, мога само да ви се извиня. И обещавам, че ще се поправа.

— Нещо не е ли наред, мамо? Всеки път, когато Мегън или аз споменем името на сенатор Бърнс, ти си готова да се ядосаш.

Ким наведе очи. Не искаше да обременява момичетата с проблемите си. Макар и да бяха по-разумни от много други на тяхната възраст, те не бяха най-подходящите слушатели, с които да обсъжда чувствата си. Освен това се боеше, че близначките отново могат да се обадят на Рейнолд.

— Не се притеснявай, всичко е наред — отговори тя и стана. — Единственият ми проблем в момента е камарата работа, която ме чака в стаята. — Опитва да се усмихне. — Е, хайде да се качим заедно горе, за да вземеш най-послед един горещ душ, иначе наистина можеш да настинеш.

Като стигнаха пред стаята на момичетата, Ким помоли:

— Преди да тръгнете, искам да поговорим малко. Отивам да поработя.

След десет минути те вече стояха пред нея, със сценариите под мишница, готови за репетицията. Ким се облегна назад.

— Искях само още веднъж да ти напомня, че много ще се разсърдя, ако пак се опитате да доведете Рейнолд. Не искам в никакъв случай да се намесвате, окей?

Близначките се спогледаха и кимнаха.

— Не беше необходимо да ни повтаряш това — каза Трейси. — Освен това не те разбирам, мамо. Мислех, че харесваш сенатора и би се радвала, ако той дойде на вечеря.

— И аз мисля същото — намеси се Мегън. — Какво се е случило? Пак ли ние сме виновни?

Ким поклати глава и се засмя.

— Не, вие двете нямате нищо общо с това. Просто исках да знаете, че това си е лично мой проблем, с който ще се справя сама.

— Разбрахме — потвърди Трейси и хвана под ръка сестра си. — Хайде, Мегън, струва ми се, че чух колата на мисис Ле Бьо да спира пред къщи.

Ким въздъхна дълбоко, когато близначките излязоха, без да ѝ дадат иначе обичайните целувки. Може би щеше да е по-добре, ако не беше повдигала този въпрос, но страхът, че двете могат да се опитат пак да играят ролята на съдбата, не я оставяше на мира.

Тя се опита да се концентрира, но обидата в очите на дъщерите ѝ не ѝ даваше покой. Стана и отиде до гардероба. Облече широк, дълъг халат и слезе долу в дневната, за да изчака там Трейси и Мегън.

Седна в креслото пред камината, в която огънят все още тлееше. Топлината я настрои сънливо и след няколко минути книгата, която бе взела да чете, падна от ръката ѝ и тя заспа.

Когато се събуди, огънят беше угаснал. Запита се колко ли дълго бе спала. Разтревожена, Ким стана и излезе в коридора, където старият часовник показваше почти полунощ. Момичетата трябва да са се прибрали, без тя да ги е чула.

Тихо се качи по стълбите на горния етаж и се приближи до вратата на стаята им. Трябваше да поговори още веднъж с тях, преди да си легне. Не беше редно да им приписва нещо, което те не са имали намерение да правят.

Ким внимателно отвори вратата и надникна вътре. Леглата не бяха докосвани.

— Трейси, Мегън?

Сърцето ѝ се качи чак в гърлото. Тя изтича към банята, но и там не намери момичетата. Без да се колебае, хукна към стаите на Ана и почука. След миг вратата се отвори и икономката се показа, все още сънена.

— Ана, не мога никъде да намеря Трейси и Мегън. Да не би да са при вас?

— Не, не съм ги виждала след вечеря.

— Ще се обадя на госпожа Ле Бьо.

Ким изтича надолу към стаята си и набра номера. Когато остави слушалката, Ана вече стоеше до нея.

— Госпожа Ле Бьо е оставила момичетата пред къщи в девет и половина, дори е изчакала докато влязат, както прави винаги. Тя и мъжът ѝ ще дойдат веднага.

Ким отново отиде до телефона.

— Ще се обадя в полицията, а после ще се облека.

Гласът ѝ звучеше така, сякаш ще заплаче.

— Ще направя кафе — каза Ана и излезе.

Когато Ким слезе в кухнята, Ана тъкмо отваряше страничната врата, за да влезе семейство Ле Бьо.

Мисис Ле Бьо прегърна Ким, а мъжът ѝ Карл предложи да организира група за издирване, след като разбра, че полицията вече е уведомена.

— По-добре да бъда тук, когато дойде полицията — каза Ким. Гласът ѝ звучеше твърдо и тя само поклати глава, когато Ана ѝ предложи кафе.

Полицаяте пристигнаха, претърсиха мястото около къщата, а един остана в кухнята и зададе няколко въпроса. Мисис Ле Бьо избухна в сълзи, когато трябваше за втори път да разкаже историята, за да я запишат в протокола. Карл ле Бьо изпрати жена си вън и се качи в колата при полицаите, за да огледат околността.

В четири часа сутринта пред къщата се появиха първите репортери. През последните месеци бе имало няколко случая на отвличане и убийства в града.

Съобщението, че децата на известна лекарка са изчезнали, изпълваше първите страници на местните вестници на другия ден и беше придружено от снимки на Ким и близначките.

— Може би това ще помогне — каза Ким на Ана. — Може би някой ги е видял...

Икономката искаше да ѝ приготви закуска, но Ким отказа. Гърлото ѝ беше свито. Не би могла да сложи нито хапка в устата си.

През целия ден идваха познати на Ким и приятели на Треиси и Мегън, за да предложат помощта си и да питат за новини.

Вечерта към седем Ким едва се държеше на крака. Очите ѝ пареха, лицето ѝ бе бледо и напрегнато, докато седеше до Джордж Карлсън на канапето в дневната.

— В клиниката всичко е наред — опитваше се той да я успокои. — След като ми се обади тази сутрин, разпределих приемните ти часове между другите лекари, доколкото бе възможно. Секретарката ти се погрижи за останалото, така че поне в това отношение можеш да си спокойна.

Джордж се опита да я придума да хапне нещо, но Ким бе твърде разстроена, за да може да се храни. Той стана, вдигна краката ѝ на канапето и секунди по-късно тя потъна в неспокоен сън.

Беше почти десет часа, когато Ким внезапно чу гласове и скочи като ужилена.

— Трейси, Мегън...

Ала близначките не се виждаха никъде. Тя разтърка очи, като забеляза двамата мъже, застанали до камината. Но не беше халюцинация.

Рейнолд дойде до нея и я прегърна. Тя облегна глава на рамото му и заплака за първи път през тези ужасни часове.

— Взех първия самолет, щом разбрах какво се е случило тук — каза той като я полюляваше в ръцете си. — Наистина не знам как бих могъл да ти помогна, но се почувствах задължен да съм до теб. Съдейки по това, което Джордж ми разказа, и аз имам вина, струва ми се.

Ким погледна към Джордж и после отново към Рейнолд.

— Той ми каза за подозренията ти, че близначките отново замислят нещо тайно и че двете са били доста обидени. Ким, скъпа, така съжалявам.

— Рейнолд, ти нямаш нищо общо с това.

— Ала се чувствам виновен, Ким. Трябваше да се обадя и...

— За това можем да поговорим по-късно, Рейнолд. Първо трябва да се намерят децата.

В този момент вратата на дневната се отвори и Ким видя дъщерите си на прага.

XVII

Ким извика тихо. Трейси и Мегън влязоха бавно в стаята. Изглеждаха уморени и уплашени, главите им бяха виновно наведени.

Сълзи се стичаха по бузите на Ким, когато разтвори ръце и притисна към себе си хълцащите момичета. После се отдръпнаха и като по команда всички започнаха да говорят едновременно. Ана засили бъркотията, като се втурна в стаята и грабна децата в обятията си. Тя повтаряше, запъвайки се, отново и отново през сълзи, че е знаела, че всичко ще се оправи.

Джордж Карлсън беше скръстил ръце пред гърдите си и когато общото вълнение се уталожи, се обърна към близначките:

— Мисля, че е време двете да ни разкажете къде бяхте. Ясно ви е, че полицията ви търси, нали?

Трейси и Мегън поглеждаха ту към един, ту към друг от близките си, но никоя нямаше смелост да започне първа.

— Важното е, че сте добре. — Ким гледаше дъщерите си усмихнато, но по страните ѝ още се стичаха сълзи. — Нали наистина нищо ви няма?

Двете поклатиха глави.

— Не, ние само... се бяхме...

— Какво искаше да кажеш, Мегън? — настоя Ким, когато Мегън млъкна. — Скрили?

— Мегън, сега ни издаде — каза Трейси с упрек.

— Значи така. — Ким поклати глава. — Но къде? И защо? Разбирате ли колко бяхме разтревожени всички?

Ана погали двете момичета по косите и още веднъж ги притисна към себе си.

— Ще приготвя за всички ни нещо за ядене.

Когато Ана излезе от стаята, Рейнолд предложи всички да седнат и да поговорят спокойно. Джордж смяташе, че вече не е необходим, взе палтото си и се сбогува с Ким. Преди да си тръгне, още веднъж смъмри близначките за мъката, която са причинили на майка си.

Рейнолд и Ким седяха един до друг на канапето, а близначките — в креслата насреща. Първо колебливо, после все по-свободно заразказваха, че се били скрили горе на тавана, след като се върнали от репетицията, защото се чувствали несправедливо обвинени от майка си.

— Знаете ли — каза Рейнолд спокойно, — когато хора, които обичаме, кажат неща, които ни нараняват, не бива да реагираме така твърдоглаво, както направихте вие.

Ким искаше да каже нещо, но той я възпря с ръка и продължи.

— Освен това някои неща съвсем не са казани с такъв умисъл, както изглежда на пръв поглед и човек трябва добре да премисли, преди да реагира. Често се случва да разбереш някого погрешно. И най-вече, когато човек е нервен или е изпитал стрес.

Ким не сваляше поглед от него, докато той говореше. Въпреки че се обръща към момичетата, тя знаеше, че думите му бяха предназначени и за нея.

Не беше ли реагирала и тя по същия начин, когато Рейнолд не се беше обадил? Бе се държала егоистично и сама си бе причинила мъка, без да се интересува от неговите чувства. И накрая бе изляла собствените си тревоги върху децата си.

Рейнолд срещна погледа ѝ и се взря в нея, докато близначките, смутено навели глави, като че ли не се чувстваха особено удобно в собствените си кожи.

— Невинаги е лесно човек да се придържа към това — каза той. — Повярвайте ми, знам го, защото и на мен невинаги ми е било възможно.

— Надявам се, че сте разбрали какво искаше да каже Рейнолд с това — намеси се Ким. Без да отклонява поглед от дъщерите си, хвана ръката на Рейнолд и я стисна здраво. — Дори и когато понякога ни се иска да избягаме, защото някой се е държал лошо и невъздържано с нас, не бива да правим така. По-добре е да помислим дали този някой няма извинителни причини, за да постъпва по този начин.

— Беше лошо от наша страна, че избягахме — започна тихо Трейси. — Но знаеш ли, мамо, след като вече се бяхме скрили, просто не можехме да направим друго. Чухме, когато полицията дойде, а после като пуснахме старото радио на тавана, изслушахме и съобщението за издирването, пак няхахме смелост да се покажем.

— Да — потвърди Мегън, — дори днес на обед си мислехме, че ще е по-добре наистина да ни се случи нещо лошо.

Ким се усмихна уморено.

— Знам какво ви е било.

— Наистина ли, мамо? — попита Мегън. — Искам да кажа, наистина ли вече не ни се сърдиш, че се държахме невъзможно?

Ким поклати глава утвърдително.

— Ние всички се държим понякога невъзможно — отбеляза Рейнолд.

— Сенаторите обаче със сигурност не го правят — каза Трейси.

— Не съм много сигурен. — Рейнолд се засмя високо. — Когато например се сетя за някои закони, които сенаторите прокарват, започвам да се съмнявам.

Той се усмихна, като видя изпитателния поглед на Ким.

— За съжаление трябва да призная, че точно през последните седмици установих колко невъзможно съм се държал и аз самият.

Разговорът бе прекъснат от ударите на часовника. Ким не бе разбрала добре думите на Рейнолд, но не искаше да задава въпроси пред близначките.

— Всички правим грешки — каза тя, — но е добре да се поучим от тях, за да не ги повтаряме. Предполагам, че такова нещо няма да се случва повече.

— Няма, мамо, със сигурност никога — потвърди веднага Трейси.

По бузите на Ким започнаха да се стичат сълзи. Напрежението през последните дни и ужасът, който бе изживяла, си казваха думата.

Близначките скочиха и прегърнаха майка си.

— Толкова те обичам, мамо! — каза Мегън тихо.

— Никога повече няма да ти създаваме такива тревоги — добави Трейси. — Колко съм гладна! От доста време едва се държа на крака.

Тя обърна театрално очи и се заклати насам-натам.

— О, не! — каза Мегън с дълбока въздишка. — Пак започва!

Ким и Рейнолд избухнаха в смях и всички заедно се отправиха към кухнята. Рейнолд бе обгърнал с ръка раменете на Ким, докато следваха момичетата, които се нахвърлиха на ябълковия сладкиш на Ана.

Докато се хранеха, Ким усети настойчивия поглед на Рейнолд. Чувстваше смазваща умора и разбра, че не бе в състояние в този момент да води сериозен разговор.

Трейси стана, след като бяха омели и последната трохичка.

— Хайде, Мегън, трябва да обмислим какво ще разправяме утре в училище.

Мегън скочи.

— Имаш право, това никак няма да е лесно.

— Имам една идея — намеси се Рейнолд, когато момичетата бяха стигнали вече до вратата. — Ако нищо друго не става, бих опитал с истината.

— Много добра идея — съгласи се Ким.

Двете ги гледаха известно време.

— Имате право — каза накрая Трейси.

А Мегън само кимна с глава.

В кухнята бе станало много тихо. Ана се бе измъкнала, без да каже дори лека нощ. Ким я разбираше. И на нея не ѝ беше лесно през последните часове. Тя самата едва се държеше на крака.

— Съжалявам — измърмори, като не успя да потисне прозявката си. — Страшно много съм пропуснах.

Рейнолд хвана ръката ѝ.

— Трябва да обсъдим толкова много неща, скъпа! Но има време, първо си почини.

Ким усещаше топлината на ръката му и вече знаеше, че чувствата ѝ към него не бяха се променили от дългата раздяла. Но заедно с това тя си спомни за всичките си страхове и съмнения. Питаше се дали е достатъчно силна да ги преодолее. Щеше ли да ѝ се удаде още веднъж да остави сърцето да надвие разума?

Мисълта, че Рейнолд трябва да замине отново, ѝ причиняваше болка. Вече два пъти я беше оставял сама и тя все още помнеше колко самотна и изоставена се бе почувствала. Но всички мрачни мисли изчезваха и се забравяха в мига, в който го видеше. Чувството към него постепенно ставаше по-дълбоко и по-силно след всяка раздяла.

Ким бавно вдигна глава и го погледна. Изглежда я бе наблюдавал през цялото време и тя се запита какви ли мисли го занимаваха. Той не сваляше поглед от нея и когато бавно се наведе напред, устните им почти се докоснаха.

Внезапно Трейси влетя в стаята и те се отдръпнаха стреснато като хванати на местопрестъплението тийнейджъри.

— Забравих да попитам дали наистина ще дойдете на нашето представление? Осигурили сме ви билет. Искам да кажа... ако имате желание.

— Представлението е утре вечер, нали? — попита Рейнолд и когато Трейси кимна добави: — Може и да не вярваш, но наистина ще дойда.

Трейси засия.

— Наистина ли? — И след като Рейнолд потвърди, тя се втурна с бесен индиански вик към стаята си, за да съобщи на сестра си добрата новина.

Ким се засмя. Хубаво бе, че всичко свърши добре! Опита се да прикрие една прозявка и затвори за миг очи. Когато ги отвори, Рейнолд бе застанал до нея.

— Време е да си лягаш.

Тя стана и го последва навън.

— Дори не знам къде си отседнал.

— Поръчах да ми резервират стая в хотел „Олимпик“, в последната минута между една среща и отпътуването. Утре сутринта ще бъда зает през цялото време, защото успях да съчетая идването си тук с няколко служебни ангажимента. Но какво ще кажеш, можем ли да се срещнем на обяд?

Да, Ким беше свободна, защото Джордж бе поел до края на седмицата всички нейни пациенти.

Те стояха в коридора и не можеха да се разделят. Ким призна колко е била щастлива, когато го бе видяла да стои с Джордж до камината.

— В този миг бях убедена, че всичко ще се оправи — промълви тя тихо. — Не мога да ти опиша какво облекчение изпитах.

Рейнолд я прекъсна.

— Щастлив съм, че си се почувствала така — каза той и я целуна.

Тя се притисна към него и усети топлина да се разлива по цялото ѝ тяло, въпреки голямата умора. В прегръдките му се чувстваше защитена, а целувките му събудиха в нея страст, срещу която бе безсилна.

Рейнолд я пусна с нежелание. Тя усети дъха му на бузата си, когато той каза:

— Утре на обяд ще се срещнем в ресторант „Четири сезона“ — и след миг само вече бе излязъл.

XVIII

„Четири сезона“ бе един от изисканите ресторанти в хотел „Олимпик“ — солиден и елегантен. Келнери в бели сака бързаха насам-натам със сребърни табли и сервираха избрани ястия.

Ким каза на управителя на салона името на Рейнолд и бе отведена до ъгловата маса, разположена на дискретно място зад големи саксии с растения. Келнерът ѝ бе помогнал вече да седне, когато се появи Рейнолд.

Подаде ѝ ръка и удължи докосването повече, отколкото бе необходимо. Взираше се в лицето ѝ така, сякаш чакаше да намери отговор на нещо, което Ким не можеше да отгатне.

Тя се питаше дали съмненията, които я бяха измъчвали цялата сутрин, не се бяха отразили на лицето ѝ.

Но всичко изчезваше, когато бе до него и усетеше близостта му. Тя знаеше твърде добре с каква сила я връхлиташе меланхолията, щом останеше сама. Самотата, безнадеждното чакане той да се обади, я бяха извадили от равновесие. Никога не беше допускала, че може да се чувства така.

Но въпреки всички страхове и съмнения, когато Рейнолд бе при нея, започваше да вярва, че е възможно за тях да има общо бъдеще и че ще успеят да преодолеят пречките, които стояха на пътя им.

Рейнолд нежно погали ръката ѝ.

— Не съм преставал да мисля за теб, откакто снощи се разделихме.

— Наистина ли? — Ким се засмя. — Означава ли това, че не си спал изобщо?

— Напротив, спях и те сънувах. Приказни сънища, и се надявам те да се сбъднат.

Гледа я известно време нерешително.

— В мислите си постоянно си повтарях и подреждах думите, които исках да ти кажа, да ти обясня...

— Не вярвам да имаш нужда от това. Та ти си свикнал да държиш речи — отбеляза усмихнато Ким.

— Вярно е. Когато се касае за политика или обществени работи, мога да говоря свободно и без подготовка. Но това е друго нещо, ти го знаеш. Страхувам се, че току-що проиграх шансовете си, но ще опитам всичко, за да те убедя.

Ким го наблюдаваше изненадана. Да се колебае не беше в характера му. Обикновено той беше самоуверен и знаеше точно какво иска и как да го постигне. Сега обаче изглеждаше нервен и несигурен и я гледаше така, сякаш се готвеше да я моли за извинение.

— Бях такъв глупак — чу го да казва. — Като си помисля за това, започвам да се чудя защо ли изобщо продължаваш да ме слушаш след всичко, което ти и близначките преживяхте заради мен.

Ким поклати глава.

— Рейнолд, ти нямаш никаква връзка с бягството на момичетата.

— Може би, но тази мисъл не ме оставя намира. Все ми се струва, че нищо нямаше да се случи, ако не се бях държал така.

— Но това още съвсем не означава, че си глупак. Ти... — Ким не знаеше какво да каже.

— Не ти се обадох, макар добре да знаех, че чакаш. Постъпих детински, признавам си. — Той замълча, като че ли търсеше подходящите думи.

— Доста време ми бе нужно, за да разбера колко невъзможно се държах. Обичам те и ти се възхищавам, че си успяла да отгледаш близначките съвсем сама. Не преставах да мисля и за моята кариера и се опитвах да си изясня дали това няма да ми навреди, макар че в този момент се срамувам от мислите си.

Тези думи подействаха на Ким като плесница. Признанието ѝ наистина се бе отразило на отношенията им. Той не беше по-добър от другите мъже. От една страна, искаше да бъде с нея, от друга обаче се страхуваше от последствията. И сега се опитваше внимателно да ѝ даде да разбере, че окончателно ще прекъсне връзката си с нея.

Миналото ѝ бе причината да не ѝ се обажда! Когато осъзна това, почувства прилив на сила и решителност, които бе изгубила в последно време.

Несъзнателно изправи рамене. Нямаше да му позволи да усети колко дълбоко я бе наранил. Винаги е била силна, беше се грижила

сама за дъщерите си и за себе си, и така щеше да бъде и занапред.

Рейнолд беше първият мъж, комуто бе разказала миналото си и сега съжаляваше за това. Поне беше честен и признаваше, че кариерата му е по-важна от всичко.

Никога преди не бе обичала толкова искрено, дълбоко и всеотдайно, но въпреки това трябваше да успее да го изхвърли от сърцето си и да продължи да живее.

Рейнолд протегна ръка към нейната, но в този момент дойде келнерът и остави листа с менюто на масата. Ким не пожела да го отвори.

— Не съм гладна.

— И аз не съм — съгласи се Рейнолд. — Може би по чаша вино? Преди Ким да успее да откаже, той поръча виното.

Когато им донесоха пълните чаши, Рейнолд взе своята в ръка и я вдигна нагоре.

Ким го гледаше с недоумение.

— Рейнолд, защо се държиш така, сякаш има нещо за отпразнуване? Знам, че вече не изпитваш към мен онова, което изпитваше преди. Разбрах това, когато не ми се обади. И щом кариерата ти е по-важна от мен, аз ще съумея да го приема.

Когато остави чашата на масата, ръката му трепереше. Той се взираше в нея и не можеше да повярва на думите ѝ.

— Като лекар твърде бързо поставяш диагнозата, Ким. Зная, че мълчанието ми те е засегнало по-дълбоко, отколкото ми се искаше, но в момента се държиш като своенравно дете.

На челото на Ким се появи дълбока бръчка. Защо ѝ говореше така? Каква представа имаше той за чувствата ѝ?

— И откъде знаеш какво ме засяга и какво не? — попита тя гневно.

— Не е необходимо да го зная, чета го по лицето ти. — Той сплете пръсти и подпря лакти на масата. — Знаеш ли, ако келнерът не ни беше прекъснал в решаващия момент, нямаше да седиш така ядосана срещу мен.

— Не съм ядосана!

— Може би все пак ще ми позволиш да довърша онова, което исках да кажа — помоли Рейнолд. — Вярваш ли, че щях да дойда, ако

не те обичах толкова? Признавам, че малко се паникьосах, когато размислих над това, което ми разкри.

Той взе чашата си и отпи глътка вино.

— Обичам работата си. Знаеш, че при следващите президентски избори ще се кандидатирам. Дотогава има още много време. Подобна сериозна стъпка трябва да се подготви и планира грижливо.

Той се наведе напред и я загледа настойчиво.

— Да, Ким, това много ме интересува, но през последните седмици прозрях, че нищо не може да бъде чак толкова важно, че да предам жената, която обичам. Никой пост на света не е достатъчно висок, че да ме накара да се откажа от любовта си.

Рейнолд замълча за миг, без да сваля поглед от нея.

— Ако партията, или който и да е друг, не желаят да приемат това, тогава аз няма повече да съм на тяхно разположение. Много е просто, Ким. За съжаление ми отне доста време, докато стигна до това заключение. Прости ми, че ти причиних толкова неприятности.

Той се облегна назад.

— Така, сега знаеш всичко. Искан да ти го кажа, но келнерът ни прекъсна.

Ким мълчеше. Този обрат настъпи твърде бързо за нея, за да е в състояние да реагира веднага.

Рейнолд се пресегна, взе ръката ѝ и я погали нежно.

— Това беше най-трудната реч, която някога съм държал в живота си — отбеляза той, а по устните му играеше усмивка. — Сега, преди да кажеш нещо по този въпрос, ще трябва сериозно да го обмислиш. Не искам да вземаш прибързано решение.

— А какво по-точно трябва да обмисля, сенаторе? — попита тя със смях.

Само преди минути Ким бе стигнала ръба на отчаянието и не беше сигурна дали някога ще може да забрави Рейнолд. Изведнъж всичко се промени и тя беше зашеметена от внезапното щастие, което я връхлетя.

— Това дали желаеш да се омъжиш за мен — чу тя гласа на Рейнолд. — Бих желал да станеш моя жена.

Лицето ѝ светна в щастлива усмивка и ѝ се прииска да извика отговора така силно, че да може да го чуе целият свят. Вместо това тя каза съвсем тихо, но с цялата сила на любовта си:

— Да.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.